

• Οὐκ ἐπ' ἄστρῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος •

ΕΤΟΣ Β΄.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 15 Σεπτεμβρίου 1859.

Ἀριθ. 47.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΚΑΛΑΤΕΧΝΟΥ,

Μεταξὺ τῶν Ἐρυθροχρόων ἢ Λαλκοχρόων Ἰνδῶν τῆς Βορείου Ἀμερικής.

ὑπὸ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΝΗ.

Wanderings of an artist among the Indians of North America, by Paul Kane, London 1859.

Πρέπει νὰ σπεύσωμεν νὰ ἐπισκερθώμεν τοὺς χαλκόχρους. Αἱ φυλαὶ αὐτῶν, αἱ ἄλλοτε δεσποῦναι ὀλοκλήρου κόσμου, ἐξαφανίζονται δραματικῶς ἐποσοδοῦμεναι καὶ μηδενίζουμαι ὑπὸ τῶν λευκῶν. Ἡ μοῖρα αὐτῶν εἶναι κατὰ δῆλον ἴσως πρὶν παρῆλθῃ εἰς αἰῶν, ὁ τελευταῖος τῶν Ἀμερικανῶν Ἰνδῶν θέλει φθάσει εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Μεγάλου Πνεύματος· γένος δυστυχῆς, τὸ ὅποιον ἀφ' οὗ ἔζησε πολλαπλασιαζόμενον ἐν βαρβαρότητι, τανῦν βαθυμηδὸν ἐξοντοῦται διὰ τῆς συνεπαφῆς μετὰ τοῦ πολιτισμοῦ! Ἐν ταῖς Πνωμέναις Πολιτείαις, αἱ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν κατεχόμεναι γαίαι βαθμηδὸν ἐρημοῦνται εἰς τρόπον ἐκπληκτικώτατον τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ ἐν τῇ Βρετανικῇ Ἀμερικῇ. Οἱ Ἰνδοὶ φαίνονται καταδεδικασμένοι εἰς ἐξόντωσιν ὑπὸ τῆς μοίρας εἰ καὶ πολλὰχῶς περιθάλλει αὐτοὺς τὸ λευκὸν γένος, καὶ προσπαθεῖ νὰ διατηρῇ τὴν ὑπαρξίν κῦτῶν διὰ τῆς ἐπιβροῆς τῆς θρησκείας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

A.

Ἡ πρώτη ἐκδρομὴ τοῦ Κυρίου Κάνη ἀρχεται ἀπὸ τοῦ 1845· δὲν διήρκεσε δὲ πλέον τῶν ἑξ μηνῶν, δηλαδὴ ἀπὸ Ἰουνίου μέχρι Νοεμβρίου· τοῦτο ἦν εἶδος εἰσαγωγικοῦ πειράματος διὰ τὴν μεγάλην περιοδεῖαν ἣν ὁ Κάνης προτίθετο νὰ ἐπιχειρήσῃ. Ἀναχωρήσας ἐκ Τορόντου, τῆς γενετείρας πόλεως αὐτοῦ ἐν Καναδᾷ, ἐπέρασε τὰς λίμνας Ὀντάριο, Ἐρίην, Ἰρόνα, Μιχιγάνην καὶ τὸν καταβάκτην τῆς Παναγίας. Αἱ παρὰ τὰς εὐχὰς τῶν ἰνδιάνων τούτων οἰκοῦσαι φυλαὶ, ἢ ἐπὶ τῶν ποταμῶν ἢ ἐν αἰτίαις καλύπτουσι τὰς μικρὰς μεσογειοὺς ταύτας· θαλάσσης διατήρησαν τὸν ἀρχαῖον χαρακτήρα τῶν, πολλὰ ὀλίγον μεταβληθεῖσαι ὑπὸ τῆς γενιανείας αὐτῶν μετὰ τῶν Εὐρωπαίων καὶ ὑπὸ τῆς διδασκαλίας τῶν Ἰεραπόστολῶν.

Ἄνα πᾶν ἔτος καθ' ὠρισμένην ἡμέραν στέλλουσιν εἰς τὰς ἰσχυροτέρας φυλάς ἐφόδια ἐξ ὀπλων, ὑφασμάτων, ἐργαλείων καὶ παντὸς ὅ,τι δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς Ἰνδοὺς. Μῆρος ἐξ αὐτῶν, κατὰ παλαιὰς συνθήκας, διανέμεται εἰς τὰς οἰκογενεῖας δι' ἐπιστασίας τῶν ἀρχηγῶν, τὸ δ' ἐπίλοιπον πωλεῖται.

Οἱ περιπλανώμενοι πωληταὶ συνεχροῦνται ἐτησίως εἰς τὴν ἀγορὰν ταύταν, ἧτις εἶναι ἐνταῦθ' ἐορτὴ καὶ πανηγυρὶς καὶ ἐποχὴ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Συνήθως δὲ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν φυλῶν συγκροτοῦσι τὸ μέγα λεγόμενον συμβούλιον.

Ὁ Κύριος Κάνης παρευρέθη εἰς μίαν ἐκ τῶν πολιτικῶν τούτων συνελεύσεων ἐπὶ τῆς νοτίου εὐχῆς τῆς μεγάλης λίμνης Μιχιγάνης, ἧτις ἀνήκεν εἰς

ποταμούς και διαβαίνων τὰς λίμνας, τὰς ὁποίας ἡ θεία πρόνοια ἐσκίασε πολυπληθείς εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀμερικῆς, ἡ διαβαίνων μεγάλης παιδείας, αἰτίνας δὲν ἀποτρούονται εἰμὴ διὰ τῶν βλάθειν πατημάτων τῶν ἀγέλων τῶν βουβάλων. Εὐρίσκοντο περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους καὶ ἡ θερμοκρασία ἦτο λίαν εὐάρεστος, καὶ τοι τὴν νύκτα ὑπὲρ τὸ δέον ἄροστρον. Τὸ μέρος τοῦτο τῆς γῆρας κατοικεῖται ὑπὸ ἰσχυρῶν φυλῶν καλουμένων Κρεῶν καὶ Μελανοπόδων, αἵτινες εἰς ἀμνημονεύτων σχεδὸν χρόνων ἐκήρυξαν ἀλλήλους τὸν πόλεμον. Οἱ ὀδοιπόροι δὲν ἠνοχλήθησαν ποσῶς, μάλιστα δὲ ὁ Κ. Κάνης ἐτυχὲ λαμπρὰς ὑποδοχῆς εἰς ὅσα μέρη κατεσκεῖνωσαν. Ἀπεικονίζε τὴν πρῶτην καὶ πρόσωπα, καὶ συνδιελέγετο μετὰ τῶν μάγων, οἵτινες ἀδιστακτῶς ἀνεγνώριζον αὐτὸν ὡς συνάδελφον. Οἱ μάγοι τῶν ἐρυθροδέρμων ὁμοιάζουσι κατὰ πάντα πρὸς τοὺς τῶν ἄλλων χωρῶν. Ἰσχυρίζονται ὅτι εἰσὶν ὄπλισμένοι μὲ ὑπερφυσικὴν δύναμιν, ἀρχυσι ἐπὶ τῶν στοιχείων καὶ τῶν συμβάντων, ὁμιλοῦσι γλωσσῶν ἀκατάληπτον τοῖς ἄλλοις, πολλοὺσι φυλακτῆρια κτλ. Εἰς εἰς αὐτῶν ἐπρότεινε σπουδαίως εἰς τὸν Κ. Κάνην, καθ' ἣν στιγμήν οὗτος ἐπεβίβαστο εἰς τὴν λέμβον του, τριῶν ἡμερῶν οὐριον ἀνεμον ἀντὶ μιᾶς λίτρας καπνοῦ ἄλλος δὲ τις συγκατένευσε, οὐχὶ ὅμως ἀνευ δυσκολίας, νὰ ἀνοίξῃ εἰς αὐτὸν τὸ θυλάκιον τὸ περιέχον τὰ φυλακτῆριά του. Τὸ δερμάτινον τοῦτο θυλάκιον ἀρετὰ κεκοσμημένον ἐξώθεν περιείχεν ὄστρα, κογχύλια, ἐρυθρὸν γῶμα καὶ ὀρυκτὰ.

Περὶ τῶν εἰκόνων συνέβαινον πολλάκις περιεργάτινα. Γεννάδας τις ἀνὴρ ἠρακλείου ἀναστήματος ἠβέλυσεν ἐπιμόνας νὰ εἰκονισθῇ δλόγγμος, διότι ἔλεγε: Οὕτως ἐπλεσαν αὐτὸν τὸ μέγα Ηνεύμα. Μήτηρ τις δὲν συγκατένευσε νὰ ἀφήσῃ νὰ ἀπεικονίσωσι τὴν θυγατέρα της, εἰμὴ ἀφοῦ ἔλαβε τὴν βεβαίωσιν ὅτι ἡ ἀπεικόνισις αὐτῆς ἦθελον εἶναι δι' αὐτὴν ἐχέγγυον μακροβιότητος. Ἄλλοτε πάλιν Ἰνδοὶ τις ἠρενεῖτο νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν γραφίδα τοῦ καλλιτέχνου, διότι ἐπενθησῶροι καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ παρασταθῇ μὲ τὰ ὠραιότερα φορέματά της. Ἄλλοτε πάλιν ἀρχηγός τις ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Κρεῶν κεκαλυμμένος ὑπὸ τραυμάτων, τὰ ὁποία εἶχε λάβει ἐν πολέμῳ, δυσχεραστεῖτο κατὰ τῆς εἰκόνης του, διότι ὅλα αἱ οὐλαὶ του δὲν παριστάωντο, καὶ ἀπῆτε νὰ γίνωσιν ἐπιδιορθώσεις.

Μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις καὶ περιπετειᾶς ὁ Κ. Κάνης εἰκονίζων καὶ θηρεύων ἐρθεσαν εἰς Ἐδμοντῶνα, εἶτα δὲ εἰς Ἰασπιν εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Πετραίων Ὀρέων. Ὁ Νοέμβριος ἤδη ἤρχιζε καὶ τὸ θέρους εἶχε παρέλθει, καὶ διεδέχθη αὐτὸ φθινόπωρον παγετώδες καὶ χιονώδες, οἱ δὲ δοιμύτατοι χειμῶνες ἡμῶν μόλις ἦθελον δώσει ἰδέαν αὐτοῦ. Ὁ χειμῶν εἶχε προχωρήσει τοσοῦτον ὥστε οἱ ὄδηγοὶ δὲν ἐθεώρουν ἀνευ τρόμου τὰς δυσκολίας τῆς διαβάσεως διὰ τῶν ὄρεων ἢ γιῶν ἢ δὲ ἐκάλυπτε τὴν γῆν εἰς ὕψος διαφόρων ποδῶν. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ τις νὰ ἐφοδιασθῇ ἱκανὴν ποσότητα τροφῶν διὰ

τὴν περίστασιν καθ' ἣν οἱ ὀδοιπόροι ἐμποδισθέντες ὑπὸ ἀνυπερβάτου τινὸς κωλύματος ἦθελον ἀναγκασθῆ νὰ διαχειμάσωσι καθ' ὅδον, καὶ δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ ἐλπίς τοῦ νὰ εὐρωσιν ἄγρην. Ἐν τούτοις ἡ ἀναχώρησις ἀπεφασίσθη, καὶ ὁ Κ. Κάνης συνοδεύμενος ὑπὸ οἰκογενεῖας ἀναχωρούσης διὰ τὰ καταστήματα τοῦ φρουρίου Βαγκούβερ καὶ ὑπὸ δευκατὶ Ἰνδῶν ἐτόλμησε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάβασιν. Ἐκαστος ὀδοιπόρος ἐφοδιάσθη μετὰ ἰδιαιτέρον εἶδος ὑποδημάτων πλατέων καὶ λίαν ἐγληρωῶν εἰς τοὺς πόδας ἐκείνων οἵτινες δὲν εἶναι συνηθισμένοι εἰς αὐτὰ. Εἶναι ὅμως ἀναγκαῖστα τὰ ἵνα ἐμποδίσωσι τὸ νὰ βοθίζηται τις πολὺ βαθείως εἰς τὴν γιῶνα. Προὔχουσι μέρη τῆς ἡμέρας, ἐπιστασίας δὲ γινόμενης, οἱ Ἰνδοὶ ἐπήγαινον καὶ ἐκοπτον εἰς τὸ πλησίον δάσους κορυφῶν νεαρῶν δένδρων τοὺς ὁποίους ἔθετον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γιῶνος, καὶ ἀπετέλουσι οὕτως εἶδος σχεδίας ἐπὶ τῆς παγωμένης ἐκείνης θαλάσσης οὕτως εἰπεῖν. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς κατασκευῆς τούτης ἦναπτον μεγάλην πυρῆν ἐξ ἀπεξηραμένων ξύλων, καὶ ἕκαστος ἐξεστίνετο ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐγκεκροδυλημένην (enchiruchonnie), τὸ σῶμα κεκαλυμμένον ὑπὸ μιλωτῶν, καὶ τοὺς πόδας ἐτραχημένους πρὸς τὴν πυρῆν. Ὁ ὄγκος τῆς γιῶνος ὅστις εὐρίσκετο ἀμέσως ὑπὸ τὸ πῦρ δὲν ἐβράδυνε νὰ διαλυθῇ ὑπὸ τῆς θερμότητος τοῦ πυρῆς, καὶ ὑπεσκάπτετο κατ' ὀλίγον μεγάλη ὀπή εἰς τὴν ὁποίαν κατέπιπτον οἱ ἄνθρωποι καὶ ἡ τέφρα, ἀλλ' οἱ τοῖχοι τοῦ γιωνώδους τούτου σιληῶντες, οἵτινες ἐνίοτε εἶχον 5 ἢ 6 μέτρον βάθος φθάνοντες μέτροι τοῦ ἐδάφους ἔμενον στερεοί, καὶ ἠδύνατο νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν σχεδίαν τῶν δένδρων ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἕως οὐ καὶ αὐτὴ κατηναλίσκετο.

Μετὰ 8 ἡμερῶν ἐπίπονον ἀνάβασιν ἐρθεσαν εἰς τὴν ὑψίστην κορυφὴν τῆς διαβάσεως παρὰ τὰς ὄχθας μικρᾶς τινος λίμνης τῆς ὁποίας ἡ περιφέρεια δὲν ὑπερβαίνει ἐν χιλιόμετρον, ἥτις ὅμως χρησιμὴ τὰ πρῶτα ὕδατα δύο μεγάλων ποταμῶν, ἐξ ὧν ὁ εἰς τὸ τῆς Κολουμβίας ἐκβάλλει εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὀκεανόν, ὁ δὲ ἕτερος ὁ Ἀθαβάσκας διευθύνεται πρὸς τὴν βόρειον θάλασσαν. Ἐντεῦθεν ἤρχισεν ἡ κατάβασις ἐπὶ τῆς Δυτικῆς κατοφερείας τῶν Πετρεῶν. Οἱ ὀδοιπόροι ἠκολούθησαν τὰς ἀποτόμους φάραγγας εἰς τὰ βῆθη τῶν ὁποίων ὁ Κολουμβίας ποταμὸς ἐσκαψὲ τὴν στρωμνὴν του. Ἐναγκασμένοι ἀναπάσαν στιγμήν νὰ διαβαίνωσι τὸν ποταμὸν ἐν τῷ μέσῳ πάγων, ἀπειρηκότες ὑπὸ πείνης καὶ κόπου, ὑπνώττοντες καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ κοιμηθῶσι, φοβούμενοι μήπως δὲν ἀνοίξωσιν πλέον τοὺς ὀρθαλμούς, ἐρθεσαν ἐπὶ τέλους εἰς τὸν σταθμὸν ἔνθα ὁ ποταμὸς καθίσταται πλευστός. Ἐνταῦθα ἐπεβίβασθησαν εἰς πορθμεῖα, καὶ ἐν διαστήματι δεκαπέντε ἡμερῶν διέβησαν τὰ 1200 μίλια ἄτινα ἀπεχώριζον αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ φρουρίου Βαγκούβερ, κειμένου παρὰ τὰς ἐκβολὰς. Ὡς ὅλοι οἱ ποταμοὶ τοῦ μέρους τούτου τῆς Ἀμερικῆς, ὁ Κολουμβίας παριστᾷ εἰς τὸν ἔσυν αὐτοῦ καταβρέκτας πολυαριθμῶς καὶ βεῦματα ταχέα, ἄτινα καθιστῶσι τὴν νυκτελίαν

εἰς ἄκρον κινδυνώδη. Ἄλλ' οἱ Ἰνδοὶ εἶναι λίαν ἐπιτηδέοι εἰς τὸ νὰ κυβερνοῦσι τὰ μονόζυγα τῶν καὶ ἀφοῦ περάσῃ τις ἀνθρώπιγώμενος τὰ Πετραία ὄρη περὶ ἐντὸς τῆς χιῶνος καὶ ἐπὶ τοῦ πάγου, τὸ ἀθλιέστατον ἀκάτιον φαίνεται εἰς αὐτὸν στρωμνὴ ῥόδων.

Τὸ φρούριον Καγκούβερ εἶναι τὸ ἀξιολογώτατον κατὰ τὴν τῆς Ἰδοπνεῖου ἐταιρείας. Ἐνταῦθα τελεῖται μέγα ἐμπόριον δερμάτων καὶ μιλωτῶν, καὶ ἡ γειννίασις τῆς θαλάσσης εὐκολύνει τὰς ἀμέσους σχέσεις μετὰ τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῶν Ρωσικῶν κτήσεις. Ἐντεῦθεν ὁμοῦσιν οἱ πλείστοι τῶν ὀδοιπόρων ἐνπολὴν ἔχοντες νὰ διαδράμωσι τὰς φυλὰς διὰ νὰ μετέλθωσι τὸ ἐμπόριον τῶν δερμάτων καὶ τῶν μιλωτῶν, καὶ ἐνταῦθα δύναται νὰ εἶδῃ τις περὶ αὐτῶν τοὺς πλείστους τύπους τῶν Ἰνδικῶν φυλῶν. Οἱ Ἰρακοὶ καὶ οἱ Κρέαι ἐλθόντες ἐκ τοῦ ἐνδοτέρου τῆς ἡπείρου, συναπαντῶνται ἐνταῦθα μετὰ τῶν Χινοῦχων, Κλικακτῶν, καὶ ἄλλων Ἰνδικῶν φυλῶν.

Ὁ Κύριος Κάνης ἐγκατεστάθη εἰς τὸ χωρίον τοῦτο διὰ νὰ παραχειμάσῃ ἐνταῦθα δὲ ἦτο εὐκολον δι' αὐτὸν νὰ κάμῃ ἐκδρομὰς εἰς τὴν νῆσον Βαγκούβερ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς τῆς κατεχομένης ὑπὸ τῶν Πλατυκέφαλων (Ἄγγλ. Flat Head) εἰς ἣν ἀνήκουσιν οἱ Χινοῦκαι καὶ ἄλλαι. Εἶχε λοιπὸν τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ σπουδάσῃ μὲ πλείονα εὐκαιρίας τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν ἐρυθροχρόων τοῦ βορειοδυτικοῦ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ νὰ ἐπισωρεύσῃ παρατηρήσεις αἰτίνας ἐμποιοῦσι μέγα ἐνδιαφέρον εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς διηγήσεώς του. Οἱ Πλατυκέφαλοι ὀνομάζονται οὕτω ἕνεκα τῆς τεχνητῆς διαμορφώσεως τῶν κεφαλῶν αὐτῶν, ἥτις μὴκύνεται καὶ πλατύνεται ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἄνω, διὰ τῶν ἁναλόγων πρὸς ἐκείνους οἷς χρῶνται οἱ Κινεζοὶ διὰ νὰ κωλύωσι τὴν αἰτίαν τοῦ ποδός. Ἄμα γεννηθῆ τὸ βρέφος ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ συσφιγέται σφοδρῶς εἰς τῶν ὥστε νὰ λάβῃ τὸ ἀπαιτούμενον σχῆμα, καὶ τοῦτο ἐξακολουθεῖ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, μετὰ τοὺς ὁποίους ἡ κεφαλὴ ἀποβάλλει παντελῶς τὴν φυσικὴν μορφήν της, καὶ παριστᾷ ὕψιν σφηνός τὸ μέτωπον καθίσταται πλακοειδὲς καὶ ἡ κορυφὴ τοῦ κρανίου μὴκύνεται ἐν εἶδη κώνου ζαχαρέως. Πόθεν ἐπήγαγεν ἡ συνήθεια αὐτῆς οὐδεὶς γινώσκει. Εἶναι ἀρχαιοτάτη, μετεδόθη κατὰ παράδοσιν, καὶ θέλει ἐπικρατήσῃ ἐν ὅσῳ ὑπάρχει ἡ φυλὴ αὐτῆ. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως αὐτῆς εἶναι λίαν δυσειδὲς καθ' ὅσον δύναται νὰ κρίνῃ τις ἐκ τῶν εἰκόνων τοῦ Κ. Κάνη.

Τὰ βρέφη δὲν φαίνονται πάσχοντα ποσῶς ἐκ τῆς ἐπιβαλλομένης πίσεως εἰς τὴν μικρὰν κεφαλὴν τῶν καὶ τοσοῦτον συνειθίζουσιν εἰς αὐτὴν ὥστε ἐκπέμποναι κρανυγὰς ὅταν τοῖς ἀφαιρεθῶσι τὰ περιδέματα πιθανόν ὅτι ἡ εὐαισθησία ναρκωθεῖσα ἀπὸ τῆς πίσεως, διεγείρεται ἄμα ἐλευθερωθῆ ἡ κεφαλὴ. Τοῦλάχιστον ὅμως ἡ πλατύνησις αὐτῆς τῆς κεφαλῆς δὲν φαίνεται ἐπενεργῶσα κακῶς εἴτε ἐπὶ

τῆς ὑγείας εἴτε ἐπὶ τῆς διανοίας, καὶ ὁ θάνατος παρὰ ταῖς φυλὰς ταύτας δὲν εἶναι συγρότερος ἢ παρὰ ταῖς ἄλλαις φυλὰς, καὶ οἱ Χινοῦκαι θεωροῦνται τοσοῦτον νοήμονες ὅσον οἱ στρογγυλοκέφαλοι Ἰνδοὶ. Δεικνύουσι δὲ πρὸς τούτους μεγάλην περιφρόνησιν καὶ λαμβάνουσιν ἐξ αὐτῶν τοὺς δούλους τῶν δὲν ὑπαλήπτονται δὲ πολλοὶ οὐδὲ τοὺς λευκοὺς κατ' αὐτοὺς ἡ πλατεία κεφαλὴ εἶναι σημεῖον ἀναξαρτησίας.

Ἡ δουλεία ἐπικρατεῖ παρὰ τοῖς Χινοῦκαις κατὰ μέγα βεβήλων, ὑποκαλυμμένη ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ δουλεμπορίου. Οἱ πλείστοι τῶν δούλων χρησιμεύουσι ὑπὸ τινος φυλῆς κατοικοῦσης πρὸς νότον τοῦ ποταμοῦ Κολουμβία φέρονται πρὸς αὐτοὺς λίαν σκληρῶς, ζῶσιν εἰς τὴν πλέον ἐξηχρησμένην κατὰ τὰς τῆς, καὶ δὲν δύναται νὰ ἀπαλλαγῶσι ποτε τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῶν. Ἡ κατὰ τῶν δούλων περιφρόνησις εἶναι τοιαύτη, ὥστε τὸ τέκνον ἐνός Χινοῦκου ἐκ γυναικὸς δούλης δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὴν κεφαλὴν πεπλατυμένην, διότι τὸ δικαίωμα τοῦτο περιορίζεται αὐστηρῶς εἰς τὰ τέκνα τοῦ γυναικῶν γένους τῶν ἐλευθέρων. Ἡ πολυγαμία ἀπαντᾷται ἐπίσης μετὰ τῶν φυλῶν τούτων, ἔνθα ἡ γυνὴ θεωρεῖται μᾶλλον ὡς δούλη ἢ ὡς σύντροφος. Ὁ Κ. Κάνης ἐπεσκέφθη ἡμέραν τινα εἰς τὴν χώραν τῶν Μελανοπόδων ἀρχηγόν τινα φυλῆς ὅστις ὠμολόγησεν αὐτῷ μετὰ μεγίστης ἀφελείας ὅτι εἶχε φρονέσει τὴν μητέρα του. Ἡ ταλαίπωρος γυνὴ ἦτο τοσοῦτον γραία τοσοῦτον κεκμηκυία ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὴν ζωνήν.—Τῆς ἐτράβηκα μιὰ μὲ τὸ τουφέκι μου εἰς τὴν καρδίαν, ἔλεγε ὁ Ἰνδός, καὶ δὲν ὑπέφερε. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐκλαυσα ὀλίγον ἀλλὰ μετὰ τὴν κδείαν, ὅτε τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ἡ λύπη παρήλθε.—Ἰδοὺ τὰ οἰκογενειακά αἰσθητάτα τῶν ἐρυθροχρόων τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ὡς πρὸς τὰ τέκνα ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὰ δίκαιά της, καὶ ἡ πατρικὴ στοργὴ βιάζει εἰς τὸ ἔπακρον. Ὁ υἱὸς εἶναι ἡ ἐλπίς τῆς οἰκογενείας ἴσως δὲ θέλει κατὰ τὴν καὶ ἡ δόξα τῆς φυλῆς. Δὲν πρέπει νὰ θυμασθῇ τις ὑπερμέτρως διὰ τὴν κατάστασιν τῆς γυναικὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρίων τούτων. Ὅταν ἦναι τις ἔναγκασμένος νὰ ζῇ ἐπιμόχθως ἀπὸ τῆς θήρας καὶ τῆς αλιείας, νὰ διανύῃ καθ' ἑκάστην μακρὰ διαστήματα, νὰ ἀντικρύξῃ ἀδιακόπως πάντα κίνδυνον καὶ πᾶσαν ὄργην τῆς φύσεως, ἡ γυνὴ δὲν φαίνεται πλέον εἰμὴ ὡς ἀσθενὲς τι ἢ ἐμποδίζουσα διὰ τῆς ἀδυναμίας της, καὶ χρησιμεύουσα μόνον εἰς τὸ νὰ τεκνοποιῇ καὶ νὰ ὑπερετῆ τὸν κύριον αὐτῆς. Οἱ Ἰνδοὶ ἐστερημένοι πάσης εὐημερίας, τούτέστι τῶν πρώτων στοιχείων τοῦ πολιτισμοῦ, καταδεδεικασμένοι νὰ παλαίωσιν ἀνευδῶτως διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑλικῆς υπάρξεως δὲν ἐκτιμῶσι τὴν μητέρα καὶ τὴν σύζυγον εἰμὴ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς πρακτικῆς ὠφελείας. Ὅταν ἡ μὲν ἦναι πολλὴ γραία, ἡ δὲ ἄλλη παῖς τοῦ νὰ ἦναι νέη, εἰς τὴν μητέρα δὲν μένει ἄλλο εἰμὴ τὸ νὰ ἀποθάνῃ, εἰς δὲ τὴν σύζυγον τὸ νὰ καταβῇ εἰς τὴν τάξιν δούλης. Ἡ λογικὴ αὐτῆ δὲν εἶναι λογικὴ τοῦ αἰσθητάτος, ἀλλ' ἡ λογικὴ τῶν

ἀγρίων. Παρὰ δὲ τοῖς Ἐρυθροδέρμοις εὐρισκόμεθα ἐν πλήρει ἀγριότητι.

Οἱ Χινοῦκαι ἔχουσιν ἐνδυμασίαν θερμὴν καὶ ἐνδυμασίαν χειμερινήν· τὸν χειμῶνα ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες καλύπτονται ὑπὸ δερμάτων καὶ πτερόων, τὰ ὅποια αὐξάνουσιν ἀναλόγως τῆς δριμύτητος καὶ τοῦ χειμῶνος. Τὸ θέρος ἡ ἐνδυμασία τῶν ἀνδρῶν εἶναι τοσοῦτον ἀπλή, ὥστε μάς ἀπαλάττει πίσης περιγραφῆς, αἱ δὲ γυναῖκες δὲν ἔχουσιν εἰμῆ ζώνην ἐκ φλοιοῦ κέδρου μετὰ κροσσῶν, οἵτινες κατασχίζονται μέχρι τῶν γονάτων. Οἱ Χινοῦκαι ἐν γένει φοροῦσι τὴν κόμπην μακρὰν, καὶ δὲν κτενίζονται εἰμῆ εἰς ἐπιστήμους τινὰς περιστάσεις, ἑορτῆς ἢ πλεονεξίας· ἢ ῥυπαρότης αὐτῶν εἶναι ἀποτρόπαιος· τὸ ὅτι τρώγῃσι δὲν δύναται τις οὔτε νὰ φαντασθῆ, οὔτε νὰ εἴπῃ. Καὶ ὅμως εἰ καὶ ἡ χώρα αὐτῶν δὲν εἶναι πλουσία εἰς ἄγραν, εὐπορεῖ τούλαχιστον ἐχθρῶν καὶ δὲσείδων ἰαχωνίων, τῆς κίμης καὶ πᾶς οὐραίας, ἧς ἄτινα ἔχουσι μεγάλην συγγένειαν πρὸς τὰ γαστρίαια. Ὅπλα δὲν ἔχουσιν ἄλλα εἰμῆ τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη, τὰ ὅποια μεταχειρίζονται μετὰ μεγίστης δεξιότητος· τὰ μονόζυλά των κατεσκευασμένα ἐκ ξύλου κέδρου εἶναι ἐνταυτῷ ἐλαφρὰ καὶ στερρὰ, καὶ ἀνυκτῆς νὰ ἀντέχωσιν εἰς τὰ μεγάλα κύματα ὅπου ἔρχονται καὶ διαδέρχονται εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κολομβία, ἢ ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Βαγκουβέρ, ἔνθα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀλιεύουσι.

Κύριος Συντάκτης τοῦ Φιλοκάλου Συμριναίου.

ΝΕΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΙΝ ΤΟΥ ΛΑΙΜΟΝ.

Ἡ ἀρακαλεισθε νὰ καταχωρήσητε εἰς τὰς στήλας τοῦ ἀξιολόγου περιοδικοῦ σας (ἐκ μέρους τακτικῆς τινος ἀναγνωστῆρας σας) τὴν ἐξῆς λίαν σπουδαίαν ἐγγείρησιν, ἧτις ἐγένεν ὑπὸ τὴν στέγην μου κατα μέθοδον ὄλιω νέαν καὶ ἀξίαν τῆς περιεργείας τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου.

Αὐτὸ ἐκ τῶν ἐξοχωτάτων ἱατρῶν τῆς πόλεως ἡμῶν συνελθόντες ἐσχάτως ἵνα ἐπισκερθῶσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου τὸν ἀσθενῆ υἱὸν μου, κατέστησαν ἐκ τοῦ κοιτόνου αὐτοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν ἵνα συσκερθῶσι περὶ τῶν θεραπευτικῶν μέσων τῆς ἀσθενείας του.

Ἀλλ' αἰφνης ὁ ἕτερος, ἐξ αὐτῶν καταλαμβάνεται ὑπὸ σφοδρῶ πόνου τοῦ λαίμου, καὶ ὁ σύντροφος αὐτοῦ ζητεῖ δύο κουτάλια διὰ νὰ τοῦ πατήσῃ αὐτόν.

Στέλλω λοιπὸν τὰ δύο κουτάλια, καὶ ἐρωτῶ ἐνταυτῷ ἂν θέλουν νὰ παρυσρευθῶ καὶ ἐγὼ ἢ κανεὶς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν μου πρὸς βοήθειαν αὐτῶν ἀλλ' ὄχι· οἱ κύριοι θέλουσι μὲν εἶναι ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὁ ὑποβληθησόμενος εἰς τὴν ἐγγείρησιν, νέος αἰδήμων, καὶ ἀβροσροσὴν φερόμενος δὲν θέλει νὰ δεῖξῃ εἰς τὰς κυρίας ὄλην τὴν ἀνατομικὴν τοῦ στόματός του. — Σημειώσατε ὅτι εἶναι νέος γὰρ παντρεῖά· εἶναι καλὸς γαμβρός. — Ἔστω. Πάρου-

τά νὰ καὶ παρουσιάσῃται καὶ ὁ διδάσκαλος τῆς θυγατρὸς μου, καὶ μάθω ὅτι ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐγένετο ἐγγείρησις τοῦ λαίμου sans faours καὶ χωρὶς ν' ἀναγγεληθῆ (ἤξεύρετε δὲ ὅτι οἱ διδάσκαλοι δὲν κάμουν πολλαῖς ἐισέρχεται καὶ αὐτός).

Τὸ δωμάτιόν μου συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς αἰθούσης, καὶ ὅπισθεν παραπετάσματόν δύναται νὰ ἴδῃ τις πᾶν ἄτι συμβαίνει ἐν αὐτῇ. Ἠξεύρετε δὲ ὅτι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἀπὸ τῆς Ἑβρῆς μέχρις ἐμοῦ τῆς ὑπογεγραμμένης δούλης σας εἴμεθα εἰς ἄκρον φιλοπερίεργοι, καὶ ἡ περιεργεία μας ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀμαρτίαν, τὸν θάνατον καὶ πᾶσαν τὴν λαιπωρίαν· τοῦτο πρέπει νὰ τὸ ἐμάθετε ἀπὸ τὴν ἱερὴν ἱστορίαν. Οὕτω λοιπὸν ἠθέλησα νὰ ἴδω τί συμβαίνει ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ἀνυψώσατα μικρὸν τι τὸ ἄκρον τοῦ παραπετάσματος, ἔχουσα τὴν μύτην μου εἰς νὰ ἴδω· καὶ τί νὰ δῶ! — Οἱ ἐξοχωτάται μου καὶ ὁ ἐλλογιμώτατος καταλαθόντες δύο πιάτα μουσταλευρίας ἀρώμασι πεπασμένης, τὰ ἔθεσαν ἐν μέσῳ ἐπὶ τῆς κεντρικῆς τραπέζης, καὶ διατεταμένους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ ἀπληστίας, καὶ πνευστιῶντες κατεβρόχθισαν τὴν καυμένην μου τὴν μουσταλευρίαν μετὰ μεγάλας μεγάλας καὶ συχνὰς πυκναῖς κουταλιαῖς. Ἀμὴ ὁ διδάσκαλος ἔστις δὲν εἶχε κουτάλι πῶς οἰκονομήτησεν; — Ὁ Θεὸς εἶπεν ἐν τῇ πλαίσι ἰδὼν ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ κουτάλιον τὴν ψυχὴν, πρὸς τὴν τὰ δάκτυλα, καὶ μαχαιρῶν τοὺς ὀδόντας καὶ ταῦτα εἶπεν ἐπελάβετο τοῦ ἔργου, καὶ μετὰ ταῖς δύο προήτας, καὶ μετ' ὀλίγον κατήσεν· νὰ λείψῃ διὰ τῆς γλώσσης τὸν πιθμενὰ τοῦ πιάτου, παρ' ὀλίγον νὰ φάγῃ καὶ αὐτὸ ὡρὸν, πρὶν οἱ δύο ἐξοχωτάτοι θυνθῶσι νὰ ἀποτελειώσωσι τὸ ἄλλο πιάτον μόνον. Ἐγὼ δὲ, βαρέως φέρουσα τὴν ἀπόλειαν τῆς μουσταλευρίας μου, σταθῆτε λέγω γυψῆς ἀδηφάγοι νὰ σας μάθω νὰ τρώτε ξέρον· καὶ δραξαμένη ζεύγουσι πιστολίω, τὰ ὅποια ὁ σύζυγός μου πάντοτε φυλάττει ἐν τῷ κοιτόνῳ ἡμῶν διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, καὶ ἐκλαθούσα τὰ σφαιρίδια αὐτῶν, εἰσώρμησα εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ ἐκφωνούσα τὸ « εἶδε Κύριος τὴν ἀδικίαν αὐτῶν καὶ ἐβόησε πῦρ καὶ κατέκαυσεν αὐτούς. » Πᾶν, πόυμ! πυροβολῶ μετ' ὀλίγον πυρίτιδα κατὰ τῶν δύο ἱατρῶν.

Ἐφώνεσθη! ἀνεβόησεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, κύψας καὶ ἰδὼν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἐρυθρῆς κηλίδας μουσταλευρίας, τὰς ὁποίας ἐξέλαθε ὡς αἶμα, καὶ ὠχρίάσας κατέπεσε λειποθυμῶν.

— C'en est fait des moi, εἶπεν ὁ ἕτερος, καὶ διχρηάσας ἐπίσης ἔπεσεν ἐνανοῦι.

Ὁ δὲ ταλαίπωρος διδάσκαλος ὤρμησεν εἰς τὸ παράθυρον, ἀλλὰ μὴ τολυμήσας νὰ πηδήσῃ κατὰ ἐκρημάσθη ἀπὸ τῶν χειρῶν, καὶ ἐφώναζεν εἰς βοήθειαν τοὺς διαβαίνοντας.

Τότε δραμὸν ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τις καὶ προσεγγίνας σχοινίον περιέδεσε τὴν αὐτοῦ ἐλλογιμώτητα, καὶ κατεβιβάσαμεν αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν· καὶ ὁ μὲν ὄχρητο ἀπῖον, ἡμεῖς δὲ στραφέντες πρὸς τοὺς ὑπτίους καὶ ἡμιθνήεις ἐξοχωτάτους καὶ μεταπεμφθέντοι ἄλλους ἐξοχωτάτους, διὰ πολλῶν βάντισμῶν

ἀραιμάξων καὶ περιθάλψων ἀνεκλάσαμεν αὐτοὺς εἰς τὴν ζώνην.

Ἀπεφάσισα δὲ νὰ δημοσιεύσω ταῦτα διὰ τοῦ φίλου τοῦ καλοῦ Συμριναίου, ἐπὶ διττῷ σκοπῷ. Ἄρον, χάριν τῆς ἐπιστήμης τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ 2ον. Ἴνα μάθωσιν αἱ οἰκοδέσπεινοι τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ ἐκθέτωσι τῆς μουσταλευρίας των εἰς τοὺς ἄνυχας τῶν ἐξοχωτάτων καὶ τῶν ἐλλογιμωτάτων. Ἐὰν δὲ εὐκρεστηθῆτε νὰ δημοσιεύσητε αὐτὰ, θέλω σας στείλει ἐν παρόντι, ἕνα καλαθάκι σῦκα, καὶ δύο πιάτα μουσταλευρίας, Addio σας.

ΑΣΗΑΣΙΑ ΧΕΚΙΜΙΑΣΟΓΛΟΥ.

Σκη. Σ. Τὰ ὄψα κοί θεοῦ. πειθαι.

ΔΙΑ ΤΙ ΖΩΜΕΝ;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη μεγάλως ἐνδιαφέρει ἐν γένει μὲν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἰδίως δὲ τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν, ἧς ἕκαστον μέλος ὀφείλει ἀκαταπαύστως νὰ προτείνη αὐτῇ ἑαυτῇ, ἵνα βλέπῃ ἐὰν βαδίζῃ ἀεὶ τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα, εἰς τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν καὶ εὐθυμίαν ἣν ὀφείλομεν νὰ παρασκευάζωμεν ἑαυτοῖς διὰ τῆς ἠθικῆς διανοητικῆς καὶ θρασκευτικῆς ζωῆς, ἐπανεργούσης ἐπὶ τῆς ὕλης διὰ τῶν βωμικλέων βραχυόνων μας.

Ἵπάρχουσι τινες ἐν τῷ κόσμῳ, οἵτινες ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν δοκοῦσι φρονεῖν ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλουσι νὰ τρέφωσιν αὐτοὺς δωρεάν· καὶ εἰς μάτην· οἱ τοιοῦτοι περιορίζουσι τὴν ὄλην φροντίδα τοῦ βίου εἰς τὸ μικρὸν καὶ φηροτὸν ἄτομον αὐτῶν, ἢ τὸ πολὺ δὲν ἐκτείνουσιν αὐτὴν πέραν τῶν ὀρίων τοῦ κύκλου τῆς οἰκογενείας αὐτῶν.

Κτίζουσι λαμπρὰς οἰκίας, ἀγοράζουσιν ἀγροὺς, ἵππους, ἀδάμαντας κτλ. ἐκπαιδεύουσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα πολυτελῶς ἰδιοτελῶς καὶ ἐπιδεικτικῶς, παραγνωρίζοντες τὴν ἀληθῆ παιδείαν, ἧς μόνως ἐστὶ χρεία, καὶ ὀλιγορῶντες τῆς γενικῆς τοῦ ἔθνους ἐκπαιδεύσεως, καὶ εὐθυμίας, ἐν ᾧ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦτον ὀφείλου νὰ ἐπισωρεύωσι πλοῦτον ἐπὶ πλοῦτον. — Τοῖς τοιοῦτοις δικαίως δυνάμεθα νὰ ἐπιφωνήσωμεν τὸ « Ἄ δὲ ἠτοίμασας τίνοι ἔσαι; »

Τὸ δὲ κοινὸν ἀγαθὸν ἐπιδιώκοντες δὲν παρασκευάζομεν ἄρα καὶ ἡμῖν αὐτοῖς εὐδαιμονίαν, εὐδαιμονίαν ἐπίγειον τε καὶ ἐπουράνιον; Ἐπίγειον μὲν διότι ἐν τῇ ἀγαθοεργίᾳ ὑπάρχει ἡδονὴ ἀνέκφραστος ἣν οὔτε λαμπραὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς κατοικίαι, οὔτε ἵπποι καὶ ἄμαξαι, οὔτε ἀδάμαντες, οὔτε συμπόσια καὶ κόμποι καὶ κρεπάλαι δύναται νὰ ἐμπούσωσιν εἰς τὴν εὐγενῆ καρδίαν. Ἐπουράνιον δὲ διότι οἱ διὰ τῆς ἀγαθοεργίας διὰ παντὸς τοῦ βίου μωσόμενοι τὸν σωτήρα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους θέλουσι βεβαίως λάβει τὴν ἀνταμοιβὴν αὐτῶν καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ, ἐὰν ὑπάρχῃ Θεὸς δίκαιος, φιλαλήθης καὶ φιλόνηρωπος.

Ἐν ὅσῳ λοιπὸν ζῶμεν, ἀγαπητοὶ ἄς ἀγωνίζωμεθα τὸν καλὸν ἀγῶνα τοῦ παρέχειν εὐδαιμονίας

πάντας τοὺς περὶ ἡμᾶς, πάντας τοὺς μετ' ἡμῶν συνδουμένους, διὰ φιλίας, συγγενείας, ἐθνικότητος, καὶ ἐν γένει δι' ὅποια δήποτε δεσμοῦ, ἔστω καὶ τοῦ γενικωτάτου, δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον. Πρὸς δὲ τὸν Ἵψηλόν τοῦτον σκοπὸν τὸν ἄξιον τῶν λογικῶν πλασμάτων τοῦ Ἵψίστου δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἡμεῖθα πάντες ἐκατομμυριοῦχοι· ἀρκεῖ νὰ ἔχη τις ἐντιμὸν τι ἐπιτήδευμα ἐν τῷ βίῳ, καὶ νὰ ἐργάζεται μετὰ ζήλου καὶ καρτερίας, ἵνα πορίζομενος τὰ ἀρκούντα ἑαυτῷ νὰ τεινῇ χεῖρα βοηθείας καὶ ὑπὲρ τοῦ κιννοῦ ἀγαθοῦ. Καὶ τῷ ὄντι πολλῶ μείζονα δύναται κάτορ λούσθαι τοιοῦτοτρόπως ἢ διὰ τῆς ἀδρας δαπάνης εὐαρίθμων τινῶν.

Ἔστω λοιπὸν ἡ φιλοπονία ὁ ἀχώριστος ἡμῶν σύντροφος διὰ βίου, καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ ὕψηλοῦ σκοποῦ καὶ προσρισμοῦ ἡμῶν ἄς ὠθεῖ ἡμᾶς ἀεὶ εἰς ὠραίας πράξεις. Τοῦτο θέλει καταστήσει τὸν ἐπιόθειον ἡμῶν ἄρτον γλυκύτερον τοῦ μέλιτος, τοῦτο θέλει τρέφει τὴς ψυχῆς ἡμῶν, θέλει καταστήσει αὐτὰς ἐπιδεικτικῆς πίσης ἀρετῆς καὶ παρασκευάσει αὐτὰς διὰ τὴν αἰωνιότητα. Ἐν ταῦτῳ δὲ μακρῶν τῶν νὰ ἐμπούησῃ ἡμῖν εὐθῆνον πρὸς τοὺς ἐντροφόντας εἰς τὰ μάτια καὶ πρόσκαιρα ἀγαθὰ, τοὺς κατασπαταλῶντας τὸ τάλαντον ὅπου ἐνεπίστεύθη αὐτοῖς ἢ Θεῷ· Προνοεῖ, θέλει μᾶς ἐμπνεύσει σωστότον ὑπὲρ αὐτῶν διὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς διανοίας καὶ καρδίης των, τὸ δὲ καλὸν ἡμῶν παράδειγμα ἔστω θέλει προσελκύσει αὐτοὺς εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος.

Ταῦτα φίλοι ὁμογενεῖς ἔχοντες ἀεὶ ἐν νῷ, ἄς βαινῶμεν ἀεὶ ἐπὶ τὰ κρείττω βελτιούντες καὶ βελτιούμενοι μέχρις οὗ φθάσωμεν εἰς τὸ τέρας τῆς αἰωνίου ἡμῶν τελειότητος εἰς τοὺς κήλυπος τοῦ Οὐράνιου Πατρὸς ἡμῶν.

Περσικὸς Μῦθος.

Οἱ Πέρσαι ἔχουσι μῦθον τινὰ ὅστις διδάσκει ὅτι ἕκαστος ἀνθρώπος ἔχει δύο ἀγγέλους, τὸν μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ὄμου τὸν δὲ ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου. Ὁταν δὲ πράξῃ τι ἀγαθὸν ὁ ἐκ δεξιῶν ἀγγελος ἐγγράφει καὶ σφραγίζει αὐτό, διότι τὸ γενόμενον οὐκ ἀπογίνεται. Ὁταν δὲ πράξῃ τι κακὸν ἐγγράφει αὐτὸ ὁ ἐξ εὐωνύμων ἀγγελος, περιμένει μέχρι μεσονυκτίου, καὶ ἐὰν πρὸ τοῦ χρόνου τούτου ὁ ἀνθρώπος κλίνη καὶ ἐκφωνήσῃ « Ἐλεῆμον Ἄλλὰχ! ἡμάρτον· συγχώρησόν μοι! » ὁ ἀγγελος ἐξελείφει τὸ σφραμωθὲν ἀμάρτημα· ἂν ὅμως ὄχι περὶ τὸ μεσονύκτιον σφραγίζει αὐτό, καὶ ὁ ἐκ δεξιῶν ἀγγελος θρηνεῖ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ἐπὶ ὀλίκληρον μὲν αἱ κυρία Ἐρωτοτροπιᾶδου, ἀφροῦ ὁ πατὴρ αὐτῶν τὰς ἡμέρας νέους ταλμάει, ἐπήγαγον εἰς τὴν ἐκκλησίαν πρῶτ' καὶ ἑσπέρως.

Κυρία τις ἡ ὁποία ἠγάπα πολὺ τὰ ὠραία χρώματα, « Ὡ πόσον ὠραῖον εἶναι τὸ πρόσωπον τῆς φύσεως μετὰ τὴν βροχὴν » ἀνεόησεν. « Ναι, τοιόντι, τῇ ἀπεκρίθη ὠραία τις φίλη, « ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα. »

Θεραπεία τῆς ἰδιοπαθίας. Χώσε τὸν πόδα σου ὑπὸ τὴν ἄμαξαν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ δὲν θέλεις αἰσθῆναι τὸν πόνον τοῦ ὀδόντος.

Συνταξιδιώται τινεὶ ἀποπλέοντες ἀπὸ Σμύρνης εἰς Μιτυλήνην, ἠνέωξαν τὰ διακίβια των διὰ νὰ φάγωσι, καὶ μολονότι ἦτο τεσσαρακοστὴ μεταξὺ ἄλλων φαγητῶν εἶχον καὶ ὀψάρια. Πλησίον αὐτῶν ἐκάθητο καὶ ἰερομάναχός τις ὁ ὁποῖος προσκληθεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ συμμεθέσῃ τῆς εὐωχίας. « Ἐγὼ, τέκνα μου, εἶπεν, εἶμαι ἰερομένος καὶ χρεωστῶ νὰ φροντίζω περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μου. » Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἠνέωξε καὶ αὐτὸς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐβγάλεν ἀπὸ μέσα ὠραῖον μαῦρον χαβυγιάρι, ἀλλὰ μάλιν ἠπλώσεν τὸ χερί του νὰ φάγῃ, καὶ ἀρπακτικῶς τις συνοδοιπόρος τοῦ ἤρπασεν αὐτὸ λέγων « Πάτερ, σὺ μόνον ἔχεις ψυχὴν νὰ σώσῃς; »

Κυρία τις ὑπέβην ἐσχάτως εἰς ἰατρὸν τινα διὰ νὰ ἀγοράσῃ φάρμακόν τι τοῦ συρμού δυνάμενον νὰ θεραπεύσῃ πᾶσαν ἀσθένειαν. « Κυρία μου, τῇ εἶπεν ὁ ἰατρὸς, νὰ μὴ χάσῃς διόλου καιρὸν εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇς αὐτὸ, διότι εἰς ὀλιγώτερον μιᾶς ἐβδομάδος θὰ περάσῃ ἡ μύδα του. »

Μαγειρεῖοι — Ὁ Τάρος τοῦ πλούτου τοῦ γαστριμάργου « Τί μικρὸν μαγειρεῖον, » ἀνεόησεν ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ, διερχομένη τὰ δωμάτια λαμπρᾶς τινοῦ κατοικίας. « Διότι τὸ μαγειρεῖόν μου εἶναι τόσον μικρὸν κατώρθωσα νὰ οἰκοδομήσω τόσον μεγάλην οἰκίαν » ἀπεκρίθη ὁ ἰδιοκτήτης.

Ὁ πνευματώδης γαμβρός. — Ὁ ἔχων μαλαμάτενιο πνεῦμα.

Νακίνας τις ἄλλως τε λίαν εὐειδής ἔχει τόσον μεγάλον πόδα ὥστε ὅσκις ἐξέβη εἰς περίπατον διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν *Hoortar*, ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν *Melma Biotra*, τὸ ἄκρον τοῦ ποδός του φθάνει εἰς τοὺς μύλους, ὁ δὲ καφεπώλης ἅμα ἰδὼ αὐτὸ ἐτοιμάζει τὸν καφέ καὶ τὸν νοργικιλέ του, ὥστε δὲν ἀναγκάζεται νὰ περιμεινῇ ὅταν φθάσῃ ἐκεῖ.

« Ζύγισε τοὺς λόγους σου » εἶπεν ἄνθρωπός τις εἰς ἄλλον τινα ἐργιζόμενον καὶ ὑβρίζοντα τὸν ἀντιπαλόν του. « Δὲν ἔχουν βάρους » εἶπεν ὁ ἀντίπαλός του με ἀδιαφορίαν.

Οἰκογένεια ἄνευ θυγατέρων δὲν ἀπολαύει ἐντε-

τελοῦς εὐδαιμονίας, εἶναι ὡς κήπος ἄνευ ἀνθέων, ὡς κλωβὸν ἄνευ πτηνοῦ, καὶ ὡς πτηνὸν ἄνευ ὀσμᾶτος.

Κυρία δὲ δῶρον — Πόσον ὠραία χαρακτηρίζει τὸ ἀκύλουθον ἀνέκδοτον τὴν οἴησιν τῶν νεοπλουτῶν.

Εἰς τὸ ἐνδοξότερον τῆς νοτίου Καρολίνας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πρὸ τινῶν ἐτῶν ἔζη γέρον τις πλούσιος μὲν ἀλλ' εἰς ἄκρον ἀμαθίας. Ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ εἶχεν ἐκπαιδευθῆ εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Νοτίου Καρολίνας, καὶ δοὺς ἀπολυτηρίου ἐξετάσεις ἐστάλη εἰς Εὐρώπην ὑπὸ τοῦ φιλοστέργου πατρός. Ἐπιστρέψας δὲ μετὰ τινα καιρὸν ἤρωτήθη ὑπὸ τοῦ πατρός του τί εἶχεν ἰδεῖ ἐν Εὐρώπῃ. Ὁ υἱὸς ἀπεκρίθη ὅτι εἶχεν ἰδεῖ πολλά σπάνια καὶ λαμπρὰ πράγματα, καὶ πολλὰς λαμπρὰς πόλεις.

Εἶδες κανένα τόπον ὠραιότερον ἀπὸ τὴν πατρίδα σου; » ἠρώτησεν ὁ γέρον.

— Ὁ ναι, ἀπεκρίθη ὁ υἱός. Εἶδον τὸ Λονδίνον καὶ τοὺς Παρισίους, εἶναι λαμπρὰ πόλεις καὶ αἱ δύο.

— Ποῖαν ἀπὸ τὰς δύο προτιμᾷς; ἠρώτησεν ὁ πατήρ.

— Τοὺς Παρισίους, ἀπεκρίθη ὁ υἱός.

— Λοιπὸν σοῦ ἤρεσαν πολὺ τὰ Παρίσια, ἔ.

— Ἄ! βέβαια, πάρα πολὺ.

— Λοιπὸν θὰ σοῦ τᾶγοράσω, ἀπεκρίθη θριαμβευτικῶς τὸ γεροντάκι.

Συγγραφεὺς τις περὶ ὀνιθολογίας ἐρωτᾷ ποιὸν εἶδος τοῦ ἀετοῦ πετὰ ὑψηλότατα. Ἡμεῖς δὲν ἠξεύρομεν, ἀλλ' ἀναντιζήτως ὁ χρυσοῦς ἀετὸς πετὰ μετὰ τὴν μεγίστην ταχύτητα.

Σχολαστικὸν Ἐπιστολή — Σχολαστικὸς τις γράφων πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις σπουδάζοντα υἱόν του λέγει.

« Φίλτατε υἱέ, — Ἐάν ἦσαι καλὰ ὅταν λάθῃς τὴν ἐπιστολήν ταύτην, καὶ ἡμεῖς καλὰ εἴμεθα. Ὁ φέρων τὴν παρούσαν μου θὰ σοὶ ἐγγχειρίσῃ τὸ παλαιὸν μαῦρον φόρεμά μου, κάμε ἀπ' αὐτὸ ἕνα νέον. Ἡ μητέρα σου σοῦ στέλνει, χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρω πέντε λίρας· ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὰς δαπανήσῃς ἀνοήτως, εἰδεμῆ, σοῦ λέγω ὅτι εἶσαι βῶδι, καὶ ἐγὼ μὲν πάντοτε φιλόστοργος πατήρ σου.

Γ. Γ. Ἡ ἀδελφὴ σου Κατερινούλα με παρεκάλεσε νὰ σοῦ πῶ νὰ τῆς στείλῃς μίαν Βαβυλωνίαν, ἀλλὰ ἐλησημόνησα αὐτὴν τὴν φοράν, καὶ τὸ γράμμα ἦτον βουλωμένον. Σοὶ τὸ γράφω μετὰ τὸ ἐρχόμενον.

Κύριός τις νεωστὶ ὑπανδρευθεὶς καὶ κατοικῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ζητεῖ ν' ἀγοράσῃ σχημα δυνάμενον νὰ τὸν μεταφέρῃ ἐκεῖ εἰς πέντε λεπτά. — Ζήτημα. Πόσον χρόνον ἄρα θέλει διαρκέσειν ἡ προθυμία του αὐτῆς;

Τότε ἐφώναξεν ἀσθενῶς. Ἡ σαπνὴ μετεβάλλετο. Ἐφαινετο χορός. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκλείοντο προσβαλλόμενοι ὑπὸ τῆς λάμψεως τῶν λαμπάδων. Οἱ χοροὶ περιεστρέφοντο ταχύτατα περὶ αὐτήν. Ἐφαινετο ὠραία κύρια, ἡμίγυμνοι γυμναῖες, εὐωδία, ἄνθη, ἀδάμαντες, μειδιάματα...

Τότε ἐμειδία καὶ αὐτὴ, ὠσφραίνετο τὰς εὐωδίας, ἀπῆλκε τῆς ἁρμονίας, μέγας οὐ ἀφόνδιος σπασιμὸς τῶν κλονιζομένων νεύρων τῆς ἐβύθιζε πάλιν αὐτὴν ἐν τῷ σκοτεινῷ, καὶ ἐπερχομένης τότε καὶ τῆς φυσικῆς ἀλγηδόνος, ἐθλίβε τὸν κεκολλημένον αὐτῆς στόμαχον διὰ τῶν χειρῶν τῆς οἰμάζουσα ὡς παιδίον πάσχον κατὰ τὸν ὕπνον του...

Ἐπαύθη ἐπι μίᾳ ἡμέρᾳ καὶ ἡ Κλάρη ἦτο τοσοῦτον ἀσθενής, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κινηθῇ ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτῆς. Ἡ ἰδέα τοῦ θεοῦ εἶχεν ἐγκαταλίπει αὐτήν. Ἀπειροὶ διαλογισμοὶ παραδόξοι παρίσταντο ἀλληλοδιχόθως εἰς τὸν ἐξησθενημένον αὐτῆς ἐγκέφαλον. Ἡ ἀδελφὴ τῆς, ὁ πατήρ τῆς, ὁ Στέφανος διήρχοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ διέβαινον χωρὶς ἐκ τῆς ἰδέας. Ἦθελε νὰ κατέλθῃ αὐτοῦς, ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς ἐνωλύτο εἰς τὸν ζῆρὸν καὶ ἐξωγαμμένον λάρυγγα αὐτῆς.

Ἐπειτα δὲ πάλιν ἄλλη τις εἰδὼν ἐφαινετο μακρόθεν. Τότε ἡ Κλάρη εἶθετε τὰς δύο χεῖρας τῆς ἐπι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς τῶν κεκρυμμένων ἐκ τοῦ κλαυθμοῦ, ἄφθονα δάκρυα ἔβρεον διὰ τῶν δακτύλων τῆς καὶ ἡ φθίνουσα φωνὴ τῆς ἔλαγε ψιθυρίζουσα.

— Ἐδοῦράρδεις... Ἐδοῦράρδεις...

Κεφ. ΚΖ'. Παραλογισμοί.

Ἡ ἀγωνία αὐτῆς ἦτο φορικώδης. Οὐδὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν βραδείαν καὶ θανατηφόρον ταύτην τιμωρίαν. Ἡ ἰδέα μόνη τῆς ἀνκλύου ταύτης βασάνου καταθλίβει τὴν καρδίαν καὶ ἐμποεῖ ῥίγος.

Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι πρὸ τούτου ἡ Κλάρη ἠγνοεῖ τὴν ἀλγηδύνα. Ἀπὸ ἐξ μηνῶν ἐπάσχε, διότι ἔρωσ ἰσχυρὸς καὶ ἀκατασχετὸς εἰσέδυσσε διὰ τῆς βίας εἰς τὴν καρδίαν τῆς, καὶ προσέκρουεν εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἰδέας τῆς συνειδήσεώς τῆς· ἐπάσχε δὲ καὶ διότι ὁ ἔρωσ οὗτος κρυπτόμενος εἰς πάντας διέκοπτε τὴν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην, ἣτις ὑπῆρχεν ἔως τότε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς· τέλος ἐπάσχε διότι ὁ ἔρωσ οὗτος ὁ τοσοῦτος φλογερότερος, ὥσθ' μᾶλλον ἐπειρώοντο νὰ τὸν σέσωσιν, ὑπέκλειεν ἐν εἰδεί φλογὸς σιωπηλῆς καὶ μονήρους, μὴ ἔχων ἄλλαν τροφὴν εἰμῆ ἀορίστους ἐλπίδας, ἐπιθυμίαν ἄνευ γνώσεως τοῦ ἐπιθυμουμένου ἀλλ' ἀπέραντον, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὥρας τινὰς ἀλάλου θεωρίας ἐνώπιον τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἔρωτος αὐτῆς.

Ἄλλ' ἡ ἀλγηδὼν αὐτῆς, ἦτο ἐξ ἐκεῖνων τὰς ὁποίας ἀγαπᾷ τις ὡς καὶ τὴν εὐτυχίαν. Εἶναι ἐκείνη τὴν ὁποίαν οἱ ποιηταὶ ὠνόμασαν *γλυκὴ μαγύριον*. Βεβαίως φέρει πολλάκις πολλὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀ-

φθαλμούς τῶν νεανίδων, ἀλλ' ὅταν βραδύτερον εὐτυχεύσῃ, ἐνθυμῶνται τὰ δάκρυα ταῦτα, τὸ βλέμμα των καταπίπτει, τὸ στήθος των ἐξογκοῦται, καὶ πνοὴ τις διέρχεται διὰ τῶν ὠχρανθέντων χειλέων των ὡς μελαγχολικὸν μειδίαμα. Ἡ πνοὴ αὐτῆ εἶναι στενωχμῆς λιποῦνται διὰ τὸ παρελθόν.

Ἄλλ' ἀντὶ τῆς γλυκείας ταύτης ὀδύνης τοῦ ἔρωτος, ἣτις συνεπάγεται τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν χαρὰν του, ἡ Κλάρη εὗριστο αἴφνης ἐμπεπτωκυῖα εἰς πραγματικὴν, ἀνήκουστον καὶ ἀπαράδειγματιστον βράσανον, τὴν ὁποίαν παραφρονούσα μόνον ἤθελε φαντασθῆ πρὸ δύο ἡμερῶν.

Ἐπῆρξεν ἐν Λονδίνῳ ἀσθενὴς τι καὶ δυστυχὴς κοράσιον ἀποθνήσκον ἐξ ἀγνώστου πάθους, καὶ συνέλαβον τὴν Κλάρην, ἰσχυρὰν, σφριγῶσαν καὶ λαμπουσαν κατὰ τὴν ὠραιότητά, συνέλαβον αὐτήν, ἵνα μεταβάλλωσιν ἐπιμελῶς τὴν εὐρωστίαν αὐτῆς εἰς μαρμαρῶν, τὴν ζωηρότητα τῆς εἰς ἀτομίαν. Περὶ βέβαιον τὸ ὠραῖον αὐτῆς σῶμα διὰ πειθήμιον σκοπὸν ὡς ἀδιαφανοῦς καλύμματος κατεπίεζον τὴν ψυχὴν τῆς διὰ τῆς ἐρημίας καὶ τῆς σιωπῆς· ἐφθείρον αὐτὴν φυσικῶς καὶ ἠθικῶς ἐνταῦθα ἐξησθενίζον ἐκ προμελέτης τὴν βωμολέχην φύσεως κατ' ἐστραφον ἐπιστημονικῶς τὴν κ. κ. κ. καὶ τὸ πνεῦμά τῆς. Ταῦτα δὲ πάντα ἵνα κάμωσιν ἀνολοῦθως ἐπ' αὐτῆς πειράματα, ἵνα μεταχειρισθῶσιν αὐτήν ὡς πτώμα παραδοξομένην εἰς ἰατρικὰς σπουδὰς.

Συγκλίως τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Σχολῆς δοκιμάζουσι τὰ ἰατρικὰ των ἐπὶ τῶν κύνων. Ὁ δόκιμος Μούρνης ἀπλησίση βεβαίως νὰ καταστήσῃ τὴν κύναν ὑστερικῆν.

Μετὰ δύο ἡμερῶν διαταρ καὶ ἀποκαταστάσιν, ὡς ὠνόμαζε τὴν πρᾶξιν ταύτην ὁ δόκιμος Μούρνης, ἡ Κλάρη ἠσθάνετο ἤδη πάντα τὰ συμπτώματα νευρικῆς προσβολῆς, προχωρησάσης ἐπὶ πολὺ. Δὲν ἐπὶ σκέπτετο πλέον περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῆς εἰμῆ κατὰ τὰ διαστήματα τῆς ἐξωφροσύνης τῆς, ἅτις τινα καθίσταντο ἐπὶ μᾶλλον σπανιώτερα. Ἡ πείνα, ἣτις ἦτο ἤδη τὸ κυριώτερον πάθος τῆς, δὲν περιωρίζετο πλέον εἰς τὸ νὰ κατατρήσῃ τὸν στόμαχον αὐτῆς προξενούσα ἀνυπόφορον βράσανον, ἀλλὰ κατελάμβανεν ὀλόκληρον τὸ σῶμά τῆς. Τὰ μέλη αὐτῆς ἦσαν καταβεβλημένα, ἡ σφύς τῆς ἐπάσχε κόπωση, ἡ κεφαλὴ τῆς περιεδοῦντο, καὶ πρὸ τῶν φλογεμένων ὀφθαλμῶν τῆς διήρχοντο ὀδυνηρὰ καὶ ταχέαι λάμψεις.

Ἐνίοτε ἠσθάνετο ἐαυτὴν ἀποθνήσκουσαν. — Ἄλλοτε δ' ἀνελογίζετο μετὰ πικρὰς ἀπελπισίας ὅτι ἠδύνατο οὕτω νὰ ζῆσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰσέτι. Δὲν ἐτόλμα δὲ πλέον νὰ δεθῇ. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἐφαντάζετο τρομερὸν καὶ ἀδυσώπητον κατὰ τὰς θρησκευτικὰς ἰδέας τῶν Σκώτων, ἀνθρωπίνῃ τις μορφῇ παρενεβάλλετο μετ' ἐπιμονῆς ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ὑπῆρχεν ἀκαταπαύστως ὄνομά τι, ὑπερ μινγύμενον μετὰ τῆς δεήσεως ἠθελε καταστήσῃ αὐτὴν ἱερόσυλον. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἦν τὸ τοῦ Ἐδουάρδου, τοῦ Ἐδουάρδου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, ὅστις ἦτο τὸ πᾶν δι' αὐτήν, ὅστις

ἐπισηχόλοι αὐτὴν τοσοῦτον, καὶ κατεῖχε τοσοῦτον ἰσχυρῶς τὰς τελευταίας καὶ παροδικὰς λάμψεις τῶν ἰδεῶν τῆς, ὥστε ἡ εὐλαβὴς ψυχὴ τῆς ἐλησημόναι τὸν Θεόν...

Ἄλλ' ἡ θεία δίκη δύναται νὰ θεωρήσῃ, ὡς ἐγκλημα τὴν δλεθρίαν ταραχὴν τῶν ὠρῶν τῆς ἀγωνίας; Ἡ ἐπὶ τοῦ πέραςτος τῆς ζωῆς κλονιζομένη ψυχὴ δύναται εἰσέτι νὰ ἀμαρτάνῃ;

Ἄλλως τε ἡ τάλανα Κλάρη ἐπειράθη νὰ ἀποδιώξῃ τὴν ἀναπόδραστον ἐκείνην εἰκόνα, ἵνα στραφῇ πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη. Ὁ Ἐδουάρδος ἦτο ἐκεῖ, πάντοτε ἐκεῖ, περιβεβλημένος τὴν ὑπεράνθρωπον σχεδὸν ὠραιότητά του, καὶ ἀπίστους ἐπιγοητείας προεργουμένας ἐκ τῆς ἀπουσίας καὶ τῶν θλίψεων. Ἦτο ἐκεῖ, παρουσάζων τὸ βραδύδεδε αὐτοῦ μέτωπον εἰς τὴν ἱεροπρεπῆ λάμπιν τῶν λύχνων ὡς ἐν τῷ Νκουκκλησίῳ, ἢ νοητῶς ἐξηπλωμένος ἐπὶ μεγάλῃς ἑδρας, φωτιζόμενος ὑπὸ ἀκτίνος τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, καὶ ἀποπέμπων διὰ τῆς πολυπληθοῦς ὁδοῦ τὸ μοναδικὸν ἐκείνο φίλημα, οὐτινος τὴν εὐργετικὴν καὶ δροσερὰν πνοὴν ἐνόμιζεν ὅτι ἠσθάνετο ἡ Κλάρη ἐπὶ τῶν φλογερῶν χειλέων αὐτῆς.

Τότε δὲ μόνον ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἠφανίζετο, ὅταν ἡ Κλάρη ἀναίσθητος ἢ καταδαμαζομένη ὑπὸ τῆς ἐδύνης, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ σκέπτηται. Ἄλλ' ἡ λατρευομένη ἀνάμνησις ἀνεφαίνετο πάλιν μετ' οὐ πολὺ. Ἀνεραίνετο ὅτε μὲν συνεπαγομένη σπαρκατικὰς θλίψεις, ἄλλοτε δὲ συνοδευομένη ὑπὸ ἀνεκαφράστων ἐκστάσεων...

Ἡ Κλάρη ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς ἀχυρῖνης κοίτης εἶδε κατὰ τὴν μακρὰν νύκτα αὐτῆς πλεῖστα τρομερὰ φάσματα· εἶδε φάσματα θελκτικὰ, εἶδε καὶ ἄλλα ἐν οἷς ἡ θλίψις καὶ ἡ χαρὰ ἀνεμίγνυντο παραδόξως. Ὅτε μὲν ἐπλήθην αὐτῆς μειδίαμα, μειδίαμα εὐθυμον καὶ ἠσυγὸν ἐν καιρῷ τῶν σπασμῶν, πολλάκις δὲ δάκρυα κατέλαβον αὐτὴν μειδιώσαν.

Κατὰ τὴν περίστασιν δὲ περὶ ἧς ὁμιλοῦμεν ἡ Κλάρη εἶδεν ὅτι εὐρέθη αἴφνης ἀπαγομένη ὑπὸ τοῦ Ἐδουάρδου, ὅστις καθήμενος ἐπὶ λαμπροῦ καλῶ πάζοντος ἵππου, διήρχετο τὰς πλήρεις ἀνθρώπων ὁδοῦς τοῦ Λονδίνου. Πρὸς τὰ δεξιὰ, πρὸς τὰ ἐμπρὸς, πρὸς τὰ ἀριστερὰ, τὸ πλῆθος ἀπεμακρύνετο ἐντρομέον. Ὁ ἵππος ἵπτατο.

Ὁ ὠραιὸς ἵππος ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του. Τὰ ἐλαστικὰ πέταλά του ἀνεπήδων ἐπὶ τοῦ ἀντηχοῦντος ἐδάφους. Αἱ μελανόχροες οἰκίαι τοῦ Λονδίνου ἐφρυγόν ὡς ὑπὸ θυελλῆς παραφερόμεναι... Ἐνόησε δὲ βραχίον τοῦ Ἐδουάρδου ἐξεστεινέτο ἵνα ἐπανασφῆρῃ τὴν Κλάρην ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου.

Τὸ φάσμα τοῦτο τῆς εὐτυχίας τοσοῦτον ἰσχυρῶς ἀνῆργεῖ ἐπὶ τῶν πλανουμένων αἰσθήσεων αὐτῆς, ὥστε μεγάλοι σταγῶνες ἰδρώτος ἐπλημμύρουν τοὺς κροτάφους αὐτῆς, καὶ τὸ πεπνυγμένον στήθος τῆς ἐξέπειπε στεναγμοῦς μετὰ δυσκολίας...

Τὸ Λονδίνον ἐγένετο ἡδὴ ἄφροντον μακροῦθεν. Ἡ δὲ παρίσταντο ὠραιὰ καὶ εὐχάριστοι ἐξοχαί αἵτινες ἐμειδίον λαμπρυνόμεναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ

ἐπαδεικνυον εἰς ἀπέραντον ἔκτασιν τὰ ἄπειρα πλοῦτη τοῦ λαμπροῦ ὀρίζοντος αὐτῶν. Πόσον εὐχάριστῶς ἀγάπη τις τὸ ἀπεριόριστον διάστημα! Πόσον ἐκείνη τῆς ἐρημίας ἀνακουφίζει ἡδέως τὸ ὑπὸ πάθους καταθλιβόμενον στήθος! Πόσον ὠραιότερος εἶναι ὁ ἔρωσ ἐνώπιον τῆς ἀπέραντο καὶ μεγαλοπρεποῦς φύσεως, καὶ πόσον ἡ φύσις καλλύνεται ὑπὸ τοῦ γοητευτικοῦ βλέμματος τοῦ ἔρωτος!

Ἡ Κλάρη παρεφέρετο ἠδύπαθῶς, ἢ ἐθουίζετο μετὰ ζέσεως εἰς τὴν εὐτυχίαν ταύτην. ἦτις περιεκύκλου αὐτὴν πανταχόθεν. Ἀσθενὴς οὖσα κατὰ τῶν μαγίστων τούτων ἡδονῶν παρέδιδεν εἰς αὐτὰς τὴν τελευταίαν πνοὴν τῆς γενναίας καρδίας τῆς. Τὸ βλέμμα τῆς μετέβηκεν ἐκ τοῦ εὐγενοῦς προσώπου τοῦ Ἐδουάρδου εἰς τὰς λαμπρότητας τοῦ τόπου, καὶ ἐβρίσκετο γοητευμένον ἐπὶ τοῦ βλέμματος τοῦ ἔραστοῦ τῆς.

Οὗτος δὲ ἤλωνε δρομαίως δι' ἀκμαίου βραχίονος τὸν ὠραιὸν ἵππον. Οἱ ὀρίζοντες ἐφρυγόν ὡς πρὸ ὀλίγου αἱ οἰκίαι τοῦ Λονδίνου, καὶ ἡ θέα μετεβάλλετο. Ἀλληλοδιαδόχως ἐφαίνοντο λόφοι, λίμναι, δάση, ἄφωνα θέρη φυλαττόμενα ὑπὸ καλύβης τινός. Μακρόθεν δὲ διωρᾶτο ἡ σκοτεινὴ κατατομὴ πόλεως, οἱ λευκόφρονες πύργοι ἀρχαίου τείχους, τὸ κυκνοῦν βέμμα ποταμοῦ ῥέοντος ἐλικουσιδῶς διὰ τῶν λειμώνων. Ἐφ' ὧλων δὲ τούτων ὁ ἥλιος ἐπέχυσε τὰ χρυσα κύματα του.

Συνυπῆρχον ὁ ἔρωσ καὶ ὁ ἥλιος, αἱ δύο λαμπάδες τοῦ κόσμου! Δὲν ἀποθνήσκει τις ἐκ τῆς χαρῆς ἐν τῷ βίῳ; Ἄλλ' ἡ Κλάρη δὲν εὐρίσκετο ἐκτός τοῦ πραγματικοῦ βίου. Ἡ θλίψις καὶ ἡ χαρὰ αὐτῆς ὑπερέβαινον τὰ ἀνθρώπινα ὅρια. Ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ εὐτυχίας...

Αἴφνης δὲ δρόμος ἐτελειώσεν. Ὁ ὠραιὸς ἵππος ἐστάθη. Ἡ Κλάρη τὸν ἐζήτησεν, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδε πλέον. Ὁ ἥλιος κατεβίβαζε βραδέως τὸν ἐρυθρὸν δίσκον του, καὶ ἐκρύπτετο ὀπισθεν ὄρους τινός.

Ἡ Κλάρη ἐκάθητο ἐπὶ τῆς γλότης. Τῆς ἐφάνη ὅτι ἐγνώριζε τὴν περίξ χωρογραφίαν καὶ παρατήρησις καλλίστερον. Εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν σκυθρωπὸν οὐρανὸν τῆς μεσημβρινῆς Σκωτίας· εὐρίσκετο ἐν τῇ πατρίδι αὐτῆς, καὶ πάντα τὰ ἀντικείμενα τὰ ὅποια ἠγάπησε κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῆς περιέσαντο περὶ αὐτὴν ἢ οἰκίαι τὴν ὅποιαν κατέκει ὁ πατήρ τῆς πρὶν ἀγοράσῃ τὴν ἐκφυλὴν τῆς Κρέβης, τὸ ἀγροκίπιον τοῦ Ἀήδη, τὰ δάση τῆς Παναγίας, ἐν τῷ κέντρῳ τῶν ὁποίων ὑψοῦτο μονήρης ἡ μικρὰ οἰκία τοῦ Πάνδαλ Γράαμ, ὁ γειμαρξὸς τοῦ Μελανόδου, καὶ τὰ βουώδη ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου μοναστηρίου. Ὁ δὲ Ἐδουάρδος καθήμενος καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς γλότης ἦτο παρ' αὐτὴν ἄφρονος ὡς ἡ Κλάρη καὶ ὁμιλῶν μόνον διὰ τῶν γοητευτικῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἐθῆκε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἐδουάρδου—περὶ αὐτὴν ἐπεκράτει γλυκεῖα ἀνάπνυσις, εὐχάριστος καὶ βαθεῖα γαλήνη. Ἡ αὖρα τῆς ἐσπέρας παρήρχετο ἐν σιωπῇ, πλήρης γλυκεῶν ἀρωμάτων, τὰ ὅποια ἐκπέμπουσιν οἱ ἄγροί κατὰ

τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἡ φύσις ὡς εἰς σκέψεις βεβουημένη ἐσιώπα.

Αἱ ἡδοναὶ τῆς ἡμέρας παρήλθον. Ἡ ἀνεκφραγὸς λάμψις τῆς ἐσπέρας εἶναι προτιμότερα τῶν ἐκπληκτικῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου τῆς μεσημβρίας. Ἡ ἡρεμία εἶναι προτιμότερα τῆς κινήσεως.

Πόσον ἐνθέρμως ἠγάπη καὶ πέραν τῶν ὅρων τὰ ὅποια ὁ ἀνθρώπινος λόγος δύναται νὰ περιγράψῃ! Ἦτο ἀγνή καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὄνειροπολῇ εἰμὴ ἀγνὰ πᾶσι ἀλλὰ ποῖον ἀγνωστον πῦρ ἐνέσπειρε τὴν παραφοσίωσιν ἐπὶ τῶν παρθενικῶν ἰδεῶν τῆς! Ἠγάπα, Ἠγάπα...

Ὁ δυνηρὸς σπασμὸς συνετάραξε τὰ μέλη τῆς! ἦδη ὅμως δὲν ἐτάρακτον αὐτὴν οὕτω τὰ ἀσθενῆ νεῦρά τῆς· ἀλλ' εἰσέτι τὸ ὄνειρον.—Εἶδεν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους τοῦ Ἐδουάρδου γυναικῆ τινα καθήμενην ὡς καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῆς γλότης. Ἡ καρδία τῆς κατέστη ψυχρὰ καὶ αἰμοσταγῆς.

Δὲν διέκρινε καθαρῶς τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς ταύτης, καὶ παρατήρησεν ἄοριστῶς τὸ σῶμά τῆς ὡς ἄμορφόν τι πράγμα ἐν τῷ αὐξανομένῳ σκότει τῆς νυκτός.

Ἡ Κλάρη ζηλοτυποῦσα ἐθεώρησε πάλιν τὴν γυναικῆ ἐκείνην, τὴν σκιάν ἐκείνην, τὴν ἀντιπαλόν τῆς.

Ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο ἡ ἀδελφὴ τῆς, καὶ ἐπρόφρασε τὸ ὄνομα αὐτῆς μετ' ἀπελπισίας. Ἡ Ἄννα ἐστράφη μειδιώσα.—Ὁ Ἐδουάρδος ἐθεώρησε τὴν μίαν, ἐπειτα δὲ τὴν ἑτέραν ὡσανεὶ ἐδίσταζεν· ἐπειτα δ' ἀποθήσασ τὴν Κλάρην διὰ ψυχροῦ κινήματος, ἐγονιπέτησε παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ἄννης.

Ἡ ταλαίπωρος Κλάρη ἐξέπειψε σπαρκατικὴν οἰμωγὴν, καὶ κατέπεσεν ὑπτία ἐπὶ τῶν ἀχύρων τῆς εἰρκτῆς αὐτῆς.

Τότε δὲ ἐν τῇ φυλακῇ ἢ σιωπῇ καὶ τὸ σκότος ἦσαν βαθύτατα. Δὲν ἠκούετο πλέον οὐδ' ἡ ἀσθενὴς ἀναπνοὴ τῆς δυστυχῆς ἐγκλειστού.

Οὐδεμίαν ὑπῆρχε πιθανότης ὅτι τὸ ὄνειρον αὐτῆς ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ ποτε κατὰ τὴν γλυκεῖαν ἀρχὴν καὶ τὸ ἀξιοθρήνητον τέλος του, διότι τὸ μέλλον τῆς Κλάρης ἐφαίνετο μὴ ἐπικτεινόμενον τοῦ λοιποῦ ἐπέκεινα ὠρῶν τινῶν· καὶ ὅμως περιεῖχεν ἀλήθειάν τινα, καὶ ἡ μυστηριώδης αὐτῆς δύναμις, τοῦ προβλέπειν, ἦτις προηγείται ὡς λέγουσι τοῦ θανάτου, ἀπεκάλυψεν εἰς τὴν Κλάρην τὸν ἔρωτα τοῦ Ἐδουάρδου πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς.

Βαθυτάτη σιωπῇ ἐπεκράτει ἐν τῷ δωματίῳ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν περίπου. Μετὰ δὲ ταῦτα ἠκούσθη ἀσθενὴς κρότος ἐκ τῆς ὀροφῆς. Ἐνταυτῷ δὲ ἀκτὶς κωνικοῦ σχήματος διήλθε τὸ σκότος φωτιζούσα τὰ διεσπαρμένα ἄτομα ἐν τῇ πυκνῇ ἀτμοσφαιρῇ τῆς εἰρκτῆς. Ἡ ἀκτὶς ἐσχημάτισε κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῶν ἀχύρων τοῦ ἐδάφους κύκλον φωτεινόν, ἐπειτα δ' ἤρχισε νὰ προχωρῇ, ὡσανεὶ ζήτηε νὰ φωτίσῃ ἀλληλοδιαδόχως ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πατώματος. Μετὰ τινὰς ψηλαφῆσεις ἡ Κλάρη ἐφωτίσθη αἴφνης.

Ἐκειτο ἐπὶ τῶν ἀχύρων ἀναίσθητος. Αἱ δύο αὐ-

τὰι ἡμέραι τῆς βασιάνου κατέστησαν αὐτὴν σχεδὸν ἀγνώριστον. Τὸ θελκτικὸν αὐτῆς πρόσωπον, κατὰ τὸν γενόμενον ὑπὸ τῶν παθημάτων καὶ τῆς πείνης, διετῆρει πρὸς τούτους ἴχνη τῶν σπασμῶν, οἵτινες πρὸ ὀλίγου συνετάραξαν αὐτὴν.

Δῆμιος δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ ἄνευ οἴκτου τὰ ἀποτελέσματα τῆς βαρβάρου ταύτης βασιάνου τῆς ἐπιβλαβλομένης ἐπὶ πλάσματος, ἕπερ ἦτο τοσοῦτον ὠραῖον, τοσοῦτον θαυμαστὸν εἰσέτι ἐν τῇ δυστυχίᾳ αὐτοῦ! Δῆμιος ἤθελε κινήθῃ εἰς συμπάθειαν βλέπων τὰς λευκὰς ἐκείνας χεῖρας αἰτινας, συνῆλθιδον μὲ κίνημα ἐκφράζον ἀπελπισίαν τὸ ἁρμονικὸν ἐκείνο στήθος, ἐφ' οὗ δὲν ἐπαλλε πλέον ἡ καρδία, τὰς ὄχρας καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους κατίσχνους γινουμένας ἐκείνας πικρίας, τὸν ταταμένους καὶ σκοτεινοὺς ἐκείνους ὀφθαλμούς, τὰς ὀδυνηρὰς ἐκείνας ρυτίδας τῆς σχηματιζομένης περὶ τὸ παιδικὸν αὐτῆς στόμα, ὅπερ ἦτο τοσοῦτον πρόσφορον εἰς τὸ μειδίαμα.

Ἄλλ' ὁ ἀνὴρ ὅστις ἀνωθεν ἐκράτει τὸν λύχνον δὲν κῦσπλαγχνίσθη αὐτὴν. Δὲν ἦτο δῆμιος· ἦτο ὁ κύρ Ράουλης ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ δόκτορος Μούρη.

Περιεφύρεν ἐπιμελῶς τὴν λάμπιν τοῦ λύχνου ἐφ' ὧλων τῶν μερῶν τοῦ προσώπου τῆς μίσης Μακ-Φαριλάνης, καὶ εἶπεν, ἀφοῦ ἐξέτασεν αὐτό.

—Πούρ!... νὰ σοῦ πῶ δὲν τῆς ἀξίζει τῆς ἐκατὸ λίρας!... Μὰ ἀφοῦ ἐπληρώθηκα, δὲν πρέπει νὰ τῆς χάσωμεν... καὶ θαρρῶ πῶς ἔτσι τὸ κορίτσι ἐπιθυμεῖ ν' ἀποθάνῃ, χωρὶς νὰ μᾶς πᾶρη τὴν ἀδειαν... Πούρ! ἐμεῖς ἀναστήσαμε ἕνα κρεμασμένο· δὲ θ' ἀφήσωμε καὶ τὸ κορίτσι νὰ μᾶς στερήσῃ τὴν παρουσία του... Τά, τά, τά, κορίτσι μου, μᾶς κοστίζει ἐκατὸ λίρας, καὶ θὰ ζήσης κομματι ἀκόμη γιὰ τὰ χροῖματά μας...

Κεφ. ΚΗ'. Ὁ Φαρμακοποιός.

Ὁ Κύρ Ράουλης ἐκλείσεν ἐπιμελῶς τὴν θυρίδα δι' ἧς εἶχεν εἰσδύσει τὸ φῶς τοῦ λύχνου αὐτοῦ, ἐπειτα δ' ἠγέρθη καὶ ἀφῆκεν ἵνα καταπέσῃ γωνίαις τοῦ τάπητος ἦτις ἐκρυψεν ἐντελῶς τὴν ὀπὴν.

Ὁ Κύρ Ράουλης ἦτο ἐν τῇ κατοικίᾳ του, ἐπὶ τοῦ δευτέρου πατώματος τῆς οἰκίας τοῦ δόκτορος Μούρη. Τὸ δωμάτιόν του ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος προῦξένοι ἀποστροφῆν. Μέγα πλήθος φιαλῶν παντῶς μεγέθους, ἐξ ὧν αἱ πλεῖστα ἦσαν κεκαλυμμέναι ὑπὸ κόνεως, ἐδίδον εἰς αὐτὸ ὅψιν ὅλως ἰδιάζουσαν, ἀλλ' οὐχὶ πόσον εὐχάριστον· ἀπέδιδεν ἐκτός τούτου ὀσμὴν φαρμακοποιίας τοσοῦτον ὄξειαν καὶ ἐπισηπτικὴν, ὥστε τίμιος ἄνθρωπος ἐν αὐτῷ ἤθελε δηλητηριασθῆ διὰ τῆς ῥίνος.

Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Κύρ Ράουλης ἐπάχυνε βεβόως ἐν τῇ μεμολυσμένῃ ταύτῃ ἀτμοσφαιρῇ ἦτο ἰσχνὸς καὶ ὀξώδης ὡς κλημα ἀμπέλου ἐν καιρῷ χειμῶνος· ἀλλ' ἀπῆλθε πούλαχιστον θαυμασίας ὑγείας. Ἡ ἀπεχθὴς αὐτῆ ὀσμὴ τῶν ἱατρικῶν καὶ τῶν σατανικῶν προπαροξυμῶν παρ-

είχον μεγάλην ευχαρίστησιν εις τους βράθυνας της λεπτής και κεκλιμένης βινός του ή οψις όλων των κοινορωτών τούτων φιάλων έτερες τόν ύπόλευκον άρθραλμόν του κρυπτούμενον όπισθεν ζεύγους στρογγύλων διόπτρων. Τό δωμάτιόν του ήτο ή όπλοθήκη και ή βιβλιοθήκη αυτού ήτο δε και τό κελλάρι του, διότι ό κύρ Ράουλης έθετε την ζινέβραν του εις φιάλας των Ιατρικών, και ούδέποτε έπινεν ευθυατότερον ή ότε έχωνεν εις τό στόμα του όλόκληρον τόν λαμιν φιάλας τινός, έρ' ής ήτο επιγεγραμμένον *Αύριον, Ιεροκραϊικον οσο ή άλλος τις καταχθόνιος τίτλος.*

Έν δε μόνον βιβλίον ειχεν εν τη κατοικία του τας *Τοξικολογικά Τέχνεις* του δόκτορος Φαρμάκη. Ο τόμος ούτος του όποιου την ώραίαν επιγραφην έσως οι άναγνώσται ημών ήκουσαν και άλλοτε, διδάσκει πως δηλητηρίαζονται οι αίλουροι, τά κανάρια, οι ασπλάγκες, οι έγγέλιες, — και οι άνθρωποι, όταν τύχη.

Ο κύρ Ράουλης ανεγίνωσκεν εν κεφάλαιον εξ αυτού πικραν έσπεραν πριν κοιμηθή. Η άναγνώσις αυτή τόν άπεκοιμίζεν ήδέως, όπως ήθελεν ενεργήσαι ώδη προς τιμήν του Ουελλεγκάτωνος ή λόγος έντυπος του λόρδου Στανλέη.

Ο Ισχνός και κίτρινος ούτος *κατεργήρης* ήτο ή φαρμακοποιία προσωποποιουμένη, τό δηλητήριο ενσχυρωμένον έστανοχωρείτο εις τόν έλευθερον άέρα, και δεν άνέπνεεν ευχριστώς ειμή εν άτμοσφαιρά μεμολυσμένη. — *Υπάρχουσι, λέγεται, άφλεκτοι άνθρωποι ήμεις δε φρονούμεν ότι ό κύρ Ράουλης άντειχεν εις τό δηλητήριο, και ότι ή δυνατό να καταπή άβλαβώς μπηροστέκι επιπεπασμένον δι' άρσενικου άντι πεπέρους.*

Ο Μούρης άνέθεσεν αυτώ την φύλαξιν της Κλάρης Μακ-Φαρλάνης. Ο δόκτωρ αυτός ειχε προσδιορίσει δύο ημέρας προς άποπεράτωσιν της έντελους διαίτης της έγγλειστου. Αί δύο ημέραι ειχον παρέλθει, και ό Ράουλης ήθέλησε να παρατηρήση.

Η θεά της Κλάρης κειμένης αναισθήτου επί των άχύρων της ειρατής ουδεμίαν έντύπωσιν εκάμεν εις αυτόν. Τό τωυτόν έφαινετο εις αυτόν άπλούστατον, και ούδθ καν έθιμάσε, διότι κατά τας πρβλέψεις αυτού ούτως έμελλε να συμβή. Έκλέξας εκ της όπλοθήκης αυτού εξ περιπου φιάλας κατέβη εις τό δωμάτιον του δόκτορος. Ο δόκτωρ έλειπεν. Διά πολλά αίτια ούδέποτε επέτρεπεν εις ζώντα άνθρωπον να εισδύσθ εν τη άπυσία αυτού εις τά άδύτα των σοφών και καταχθονίων εορασίων του· άλλ' ό Ράουλης ήτο, ούτως ειπείν, σώμα άνευ ψυχής και δεν έσήμαινε τίποτε. Έπειτα δ' άνήκεν όλως εις τόν Μούρη, τόν όποιον ήγάπα διά τό δηλητηρίον του, ως ήθελεν αγαπήσει κωδωνοφόρον όφιν.

—Είναι ντελικάτη δουλιά, έμορμούριζεν εισερχόμενος ήσύχως εις τό δωμάτιον. —Νά χάση κανεις ένα σώμα εκάτθ λιρών!... Μα και γιατί να δώσθ εκάτθ λίραις; Ημπορούσε να την πάρη γιά πενή-

τα... Και τί καλά πράγματα ήπορούσαμε να άγοράσωμε με της άλλαις πενήντα!

Του κύρ Ράουλη *εμεγαλν πα αύλια* του κατά την κοινήν φράσιν, ως του λαμάργου του όμιλου—τος περι ήδονικόν πραγμάτων. *Αλλά πράματα* έσήμαινε κατ' αυτόν βεβιαώς Ιατρικά και δηλητήρια.

Διήλθε τό δωμάτιον του βόατορος, και ήνώξε θύραν ήτις περιστροφή άνευ κρότου περι τους δι' έλαιου ήλειωμένους στροφείς αυτής. Η θύρα αυτη ήτο κεκαλυμμένη δι' επιστρωμάτων έσωθεν, και ήγγιζε σχεδόν εις άλλον φραγμόν, και τούτον περιβεβλημένον διά μαλλίων έντευθεν δε ήτο ή εισόδος εις την ειρατήν της Κλάρης.

Ο κύρ Ράουλης εκράτει εισέτι τόν λύχνον εξ ου έλαβε την λαμπάδα, και τό κελλίον τούτο έφωτίσθη αίφνης. Ητο δε ελάχιστον δωμάτιον κχωρισμένον εκ του ιδιαιτέρου οικήματος του δόκτορος και παρεσκευασμένον κατά τά φαινόμενα δια τόν σκοπόν προς τόν όποιον μετεχειρίζοντο αυτό από τριών ημερών. Τά προηγούμενα κεφάλαια άρκουσιν όπως εξήγησώσι τινα περι αυτου εις τόν άναγνώστην. Οι τοίχοι του ήσαν, ως προείπομεν, έμπρωώς έστρωμένοι, και μόνον επιπλον υπήρχεν εν αυτώ στενός τις διφρίσκος. Τό μόνον δε όπερ πρέπει να προσθέσωμεν ένταυθα είναι ότι τό μεταξωτόν όπερ εκράτει τά μαλλία επί των τοίχων ήτο μέλαν, να έμποδιζήται βαιθαίως πάσα έσωτερική ακτινοβολία.

Ητο ως τάφος. Τό φως της λαμπάδος άποβόθ φώμενον πανταχόθεν υπό των μαύρων περικαλυμμάτων έφαινετο ως μη έχον την δύναμιν του φωτίξεν. Εφώτισε δε μόνον τό λευκόν πρόσωπον της Κλάρης Μακ-Φαρλάνης, ήτις εκειτο-ύπτια επί του εδάφους εν τώ μέσω της κυματιζομένης πλουσίας κόρης αυτής.

Ο κύρ Ράουλης έθηκε την λαμπάδα επί του διφρίσκου, τόν όποιον έπλησίασεν εις την Κλάρην.

—Καλ' ήμέρα, παιδί μου, καλ' ήμέρα, ειπεν—ώρατα μαλλια, μα την πίστι μου... και δόντια ώρατα... Μα κ' εκάτθ λίραις!... Άλλά τί με νοιάζει; έμένα... Η Άλήθεια είναι ότι ή διαβολότροπα αυτη δεν είναι τόπος διασεδάσεως.

Περιστρέψας δε όπισθεν των διόπτρων του τό βλέμμα αυτου πανταχόθεν του δωματίου.

—Α! μαθες, έμορμούρισε, αυτό είναι καλό μεταξωτό μαύρο, μα την πίστη μου, που ήμπορούσε κανεις να κάνη φόρεμα, βέστα και πανταλόν!... Και μαλλι από κάτω να γερύση κανεις μισή ντουζίνα μαξιλάραις... Τά, τά, τά... όλα αυτά κοστίζουνε χρήματα!

—Ελα, παιδί μου, ελα, επανέλαβε μετά τας οικονομικάς ταύτας σκέψεις—ελιγοθυμήσαμε τό λοιπόν... έ. έ... ή καρδουλά μας δε κτυπά πιά... Η άναπνοή μας δεν ήμπορει να κάμη ένα μύλο να γυρίση, όχι!... Ελα, παιδί μου, άς μυρίσωμε τίποτε άνοιχτικό διά να ζελιγοθυμήσωμε.

Όσφρανθεις δε άλληλοδιαδόχως μετά φανεράς ευχαριστήσεως πάσας τας φιάλας αυτου, προσή-

γισεν επί τέλους μίαν ανοικτήν εις τήν βίνα της Κλάρης. Ητο βεβιαώς ισχυρότατον σκεύασμα εν αυτη, διότι ή Κλάρη εξέπαψε πάραυτα άσθενή οίμωγήν, και συνέστρεψε σπασμωδικώς τας καλαμάς των άχύρων, άτινα περιεπλέχθησαν εις τους δακτύλους αυτής.

—Καλά, καλά, παιδί μου, εψιθύρισεν ό κύρ Ράουλης, όστις έλαβε την προσφύλαξιν να κλείση τους όφθαλμούς αυτης. Τρώγεις ένα κομμάτι ψωμί;

Η Κλάρη όμως ειχε πέσει πάλιν άκίνητος.

—Όποιος δε μιλά λέγειναι, επανέλαβεν ό φαρμακοποιός μετά τινος αγαθότητος και τωόντι, κόρη μου πρέπει να έχθς όρεξιν... Περιμένε με κομμάτι.

Θεις δε πάλιν την λαμπάδα εν τώ λύχνω εξήλθε και επανήλθε πάραυτα φέρων τεμάχιον άρτου.

—Φαγί του θε ή τό φάμεν, κομισάκι μου! ειπε πάλιν εις την Κλάρην ήτις δεν τόν ήκουεν...

Εθεσε δε τόν άρτον εν τη χειρι της Κλάρης, και έπειτα προσήγγισε πάλιν την φιάλην εις τους βράθυνας αυτης.

—Ενώ ζυπνθ, θα χάση τό φαγί της, και τό είναι βέβαιο! ειπεν εν εαυτώ, αλλά θα τό ζητήση... Σήκω παιδί μου.

Η Κλάρη εταράχθη ύπ' άσθενών σπασμών, έπειτα δ' ήνώξε τους όφθαλμούς. —Ο Ράουλης έσβυσε ταχέως την λαμπάδα.

—Ω θεέ μου! εψιθύρισεν ή έγγλιστος, ενόμισα ότι έθλεπον!...

Ηκουσε τόν κρότον κλειομένης θύρας, έπειτα δε έπεκράτησε σιωπή.

Ηλεκτριθεσία υπό του ήγου τούτου, του πρώτου τόν όποιον ήκουσεν από τριών ημερών, άνελαβε την δύναμιν να όρηση προς τό μέρος όθεν ήκούσθη, αλλά δεν εύρεν ειμή τό δμοιόμορφον τρώμα, όπερ πανταχόθεν εκάλυπτε τόν τοίχον.

—Είναι όνειρον και τούτο, ειπεν εν εαυτη καταπεσούσα καταβεβλημένη.

Ο κύρ Ράουλης άνέβη εις τό δωμάτιόν του, και ήνώξεν ήσύχως την θυρίδα.

—Θά έχασε τό φαγί της, τούτο είναι βέβαιο! ειπεν εν εαυτώ εξακολουθών τας προόλιγου σκέψεις του· αλλά είναι άνάγκη να φάγη!... Να εδώ τά μπλέξαμεν.

Ο κύρ Ράουλης εξυσε τό ούς του επί μίαν στιγμήν. Άλλά δεν χρειαζόνται πλέον χρόνον οι μεγάλοι νόες, όπως συλλάβωσι σχεδόν τι. Αφου έζυσε τό ούς αυτου, ειπεν άσθενώς με τόν τόνον τόν όποιον πρέπει να μετεχειρίσθη ό όφρις διά να άπατήση την Ευαν.

—Ψάξε, κόρη μου, ψάξε... Ο θεός που τρέφει τά πτηνά σου έστειλεν ένα κομμάτι ψωμί...

Η Κλάρη ύψωσεν άμέσως την κεφαλήν και ειδεν άνωθεν αυτης άσθενή τινα λάμψιν, ήτις έγεινεν άφαντος πάραυτα. Ητο ή θυρίς ήτις εκλείσθη πάλιν.

Ο κύρ Ράουλης δεν προσειδε τό αποτέλεσμα της θεατρικής ταύτης πράξεως.

Ευλαβής ούσα μέχρις ένθουσιασμού, άνατραφείσα

κατά τά μυστηριώδη δόγματα της Σκωτικής θρησκείας, ή Κλάρη Μακ-Φαρλάνη εξήγησε κατά γράμμα τους λόγους της άγνώστου ταύτης φωνής, την όποιαν ήκουεν άνωθεν. Πάσα ή ένθερμος αυτης ελάβετα, καταβλήθεισα επ' όλίγον υπό της άθυμίας, ήγέρθη αίφνης εν αυτη. Μετενόησε πικρώς διότι απηλπίσθη εδεήθη προς τόν θεόν εν κατανύξει, εμπιστοσύνη και αγαπή. Έπειτα δ' έψυχσεν επί του εδάφους περι εαυτήν, να εύρη τόν εκ θάψματος ελθόντα άρτον.

Εύρούσα δ' αυτόν έγονυπέτησεν να ευχριστήση την θεϊαν χείρα ήτις εβράθησεν αυτην. Η πίστις αυτης έμψυχωθείσα υπό της δεήσεως, έτι δε μάλλον ή υπό της άνεπαρκούς τροφής, ήν απλήστως κατέφαγε μετά τοςούτον μακράν νηστεϊαν, παρέσχεν αυτη γαλήνην και σχεδόν δύναμιν.

Εξέλιπον πλέον τά τρομερά και φλογερά φάσματα, εξέλιπε σχεδόν ό τρόμος. Αί περι ουρανού σκέψεις εφώτιζον την νύκτα εν ή εύρίσκετο, και ό θεός κατόκει εν τη έρημία αυτης. Ητο εισέτι ώχροτάτη, αλλά μεγίστη γαλήνη επεκαλύπτε τά πρόσωπον αυτης. Οι όφθαλμοί της ύψωμένοι προς τόν ουρανόν απηνύγάζον θρησκευτικήν και άγνήν ελπίδα, — και λέγοντες ελπίδα δεν έννοούμεν τό αίσθημα εκείνο ούτινος ή έμπνευσις συνήθως έχει σκοπόν τινα εν τώ κόσμω τούτω. Η Κλάρη έγιγνώσκεν ή ενόμιζεν ότι ήτο καταδεδικασμένη εις θάνατον. Η έλπίς αυτης εξετεινετο πέραν των πραγμάτων του βίου· ήτο ήως προαύλασις της άγίας και άτελευτήτου εκείνης γαλήνης ήτις επέρχεται εις τους δικαίους μετά την άγωνίαν των τελευταίων στιγμών.

Τό στόμα αυτης, επί των χειλέων του όποιου επανήλθε μικρά τις φανίς αίματος, παρίστα ώχρόν τό συνήθως λάμπαν κοράλλινον αυτου χρώμα, εφαινετο έχον χροϊάν υπέρυθρον και έμειδία άγγελικώς. Ούτως ήτο ώραία, ώραία και λαμπρά· ήτο ώραία και θαλακτική. Ο θεός δν επεκαλείτο έρρίψε βεβιαώς βλέμμα πατρικής στοργής επ' αυτης, του θαυμαστου δημιουργήματος, του έντελους πλάσματος αυτου, όπερ εν τοις βασάνοις βραδείας άγωνίας παρέδιδε την άγνήν αυτου ψυχήν εις την δέσην... Οι άνθρωποι ήθελον την λατρεύσει οι άγγελοι την περιέμενον.

Η γαλήνη αυτη διήρκεσεν επί τινας ώρας, καθύσον ή Κλάρη ήδύνατο να δέηται. Μετά δε ταύτα άσθενής τις ερεθισμός ήγέρθη εν τη καρδιά αυτης, ταράττων και διακόπτων άσεβώς την άγιαν φωνήν της δεήσεως.

Η Κλάρη ήσθάνθη την προσεγγίζουσαν επάνωδον της τρομεράς εκείνης πάλης καθ' ήν εκινδύνευσε να νικηθή. Ηγέρθη εύτολμος κατά της βασάνου και περιέζωσε την όσφύν αυτης διά την μάχην.

Τωόντι δε ό πειρασμός εισήλθε πάλιν ενισχυόμενος υπό της αδυναμίας ήτις όλεθρώς κατέβηθε την ψυχήν της δυστυχούς έγγλειστου, ενισχυόμενος υπό της σιωπής, του σκότους και της έρημίας.

—Η Κλάρη ειδη πάλιν τόν Έδουάρδον εισέτι ώ-

ραϊόν, ἀγέροχον, καὶ πρὸ ἀγαπώμενον εἰσέτι. Ἡ δὲ πῆστρον τὴν κεφαλήν, ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν ἐστρέφοντο τοὶ γρηστυμένοι αὐτῆς ὀφθαλμοί, ὁ Ἐδουάρδος ἦτο ἐκεῖ, προσεβίβαν ὑπὸ τὴν σφοδρῶς διὰ τοῦ μισοδιάματις του, καθίστα αὐτὴν πάλιν παράφορον καὶ παρενετίθετο πεισματωδῶς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πάλιν αὐτὴ ἦτο ἐδυνηρᾶς τῆς ὁποίας τὰ καθέκαστα δὲν δύνανται νὰ ἐκτεθῶσι. Πᾶσα βίαστος κατέβληθε τὴν δυστηγῆ ἐκείνην καρδίαν, ἥτις ἐμελλε νὰ παύσῃ τοὺς παλαιούς αὐτῆς ἐνεθυμῆτο τὸ ὄνειρόν της καὶ ἐβλεπεν εἰσέτι τὴν σκίαν τῆς ἀδελφῆς της μεταξὺ ἐαυτῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ἐπλήρου δυνάσειως τὸν νοῦν της, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα εἰς μάτην ἠ ἐπικαλεσθεῖσα ἰδέα τοῦ οὐρανοῦ ἐπειράτο νὰ ἐξαλείψῃ.

Ὡ! πόσον ἦτον ὠραῖος καὶ ἀξίεραστοί! Πόσον ἠ ἀγέροχος αὐτοῦ κεφαλή ὑπερβάνειν ὑπερηφάνως τὸ μέγεθος τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων! ποῖαν μέγαν ἐνέπνευε τὸ βλέμμα του! ποῖα θέλητρα ἠκτινοῦθαι τὸ μείδιμά του περὶ αὐτόν!

Ἡ Κλάρη ματαίως ἀνθίστατο· εἶπεν ἠττηθῆ μόνον δὲ ἠ ἦττα αὐτῆς μετεβλήθη δὲν ὠρα πλεον πρὸς τὸν νικητὴν της μετὰ τῆς πυρετώδους παραφορᾶς ὑπ' ἧς κατεῖχετο πρὸ ὀλίγου· δὲν ἐκάλεσε πλέον αὐτὸν διὰ πάσης φωνῆς τῆς ψυχῆς της, θεωροῦσα ἐαυτὴν εὐτυχῆ διότι ἠμάρτανεν, ἐπειδὴ καὶ οὗτος ἦτο συνέννοχος, εὐτυχῆ διότι ἐμελλε νὰ ἀπολεσθῇ μετ' αὐτοῦ. Ἡ θλίψις τῆς τῶρα ἦτο αὐστηρὰ καὶ βαρεῖα. Ἐποχωροῦσα μετανόει ἀγαπῶσα δὲ, ἐλυπῆτο διότι ἠγάπα. Ἐν τῇ ὀλεθρῇ ἐκστάσει αὐτῆς παρεδίετο καὶ πάλιν ἐνόησε πρὸς τὸν Θεόν.

Ἡ πάλιν ἐξετεῖτετο μετὰ τὴν ἦταν, καὶ τότε ἠ Κλάρη δὲν ἐσυγχώρει ἐαυτὴν διὰ τὴν ἀδυναμίαν της καὶ καθὼς πλέον δὲν ἠσθάνετο παράφορον χαρὰν, δὲν ἠσθάνετο οὐδ' ἀπελπισίαν. Ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Ἄννα ἦτο πάντοτε προσφιλεὶς ἀδελφὴ της. Ἡ ἀδικοσύνη τῶν ζηλοτύπων σκέψεων δὲν ἠδύνατο νὰ νικήσῃ τὴν στοργὴν αὐτῆς.

Ἡ Ἄννα! τὸ προσφιλεὶς τούτου ὄνομα ἠθέληεν εἶσθαι ὡς τὸ τοῦ Θεοῦ, ἀγίης κατὰ τῆς σκληρᾶς προσβολῆς τοῦ ἔρωτος, ἂν ὁ ἔρωτος δὲν ἔσθαιεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Κλάρης μέχρι παραφορᾶς. Ἀλλὰ τὸ δυστυχὲς κοράσιον ἠγάπα τοσοῦτον ἐμπαθῶς καὶ ἰσχυρῶς ὥστε τὰ πάντα ἐμυθηνίζοντο ἀπέναντι τοῦ πάθους του.

Ἡ πείνα ἐπῆρχετο πάλιν, ἐπῆρχετο δὲ καὶ ἠ ἀτονία. Μετ' αὐτῶν δὲ ἀνεφαίνοντο τὰ κυριώτερα συμπτώματα τοῦ νευρικοῦ πυρετοῦ αὐτῆς. Ἀλλ' ἠ ἐξασθένησις ἦτο ἰσχυροτέρα, καὶ ἠ Κλάρη κατὰ τινα στιγμὴν διακοπῆς ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀπεκοιμήθη τὸν ὀδυνηρὸν ἐμεινον ὕπνον, ὅστις δὲν ἀναπαύει ἡμᾶς ἀλλ' ἐπικτείνει τὰς θλίψεις της ἐργαχόρως.

Πόσον ἐβράδυνον ὁ δόκτωρ Μούρης!—Τίς οἶδεν ἂν ἠ Κλάρη ἐμελλε νὰ ἐξυπνήσῃ ἐκ τοῦ ἐπιπόνου καὶ νοσώδους ἐκείνου ὕπνου;—Ἀλλ' ὁ δόκτωρ Μούρης διήρχετο ὥρας τινὰς τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐν

τῶ Ἰρλανδικῶ Οἴκῳ, ὅπου ἐφιλοπόνως ἠρέσεν τὸ μουσικὸν δωμάτιον τοῦ μαρκιστοῦ δὲ Ρίο-Σάντου.

Ὁ δὲ Ράουλης εἶχεν ἐφεύρει νέον σκεῦασμα, ὀλοτελῶς νέον, ὅπερ ἐφόνευε τεσσάρων μηνῶν κινὰ εἰς τρία δευτέρω λεπτά, πέντε τρίτα, καὶ μικρόν τι χρονικὸν διάστημα ἀκαταλόγιστον. Ὁ Ράουλης ἐσυμπέρανε ὅτι τὸ πόμα τούτου ἠδύνατο νὰ φωνεῖσθαι ἄνθρωπον εἰς ἐν τέταρτον τοῦ λεπτοῦ. Τὸ ἐξαγόμενον τούτου ἦτο λαμπρὸν, καὶ ὁ Ράουλης ἦτο ἐν παραφορᾷ.

Ἡ Κλάρη ὅμως ἐξυπνήσεν. Ἐξυπνήσασα δὲ εὐρέθη κατακεκλιμένη ἐπὶ τινος κλίνης καλυπτομένης ὑπὸ παράπετασμάτων ἐκ μέλανος ἀμασκήνου ἐν τινι ἀγνώστῳ δωματίῳ, ὅπερ ἐφώτιζεν ἀσθενῶς λύχνος παθεμένος ἐπὶ μόνοπόδιον μακρὰν τῆς κλίνης. Ἀπέναντι τῆς κλίνης ἐκεῖτο παράθυρον διὰ τῶν ὕαλωμάτων τοῦ ὁποίου διήρχετο πλαγίᾳ τῆς σελήνης ἀκτίς, ἥτις καταβάλλουσα θριαμβευτικῶς τὸ φῶς τοῦ λύχνου διεσχάρτατεν ὑπόλευκον γραμμὴν ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Παρὰ τὸ μονοπόδιον ἐκάθητο ἀνὴρ τις, ὅστις ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν Κλάρην, καὶ ἐφυλλολόγει βραδέως βιβλίον τι σχήματος τετάρτου. Ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶχε μακρὸν καὶ φαλακρὸν κρανίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφῆπτετο τὸ φῶς, καὶ τὸ ὅποιον περιεκύκλονεν ἐπὶ τῶν κροτάφων δύο μεγάλα καὶ πεπικνωμένα τοῦλπια τριγῶν σχεδὸν ὡς βλέπομεν τὴν πεπατημένην ὄδον ἐν τοῖς ἀγροῖς περικυκλωμένην ἐκατέρωθεν ὑπὸ φραγμοῦ θάμνων καὶ βάτων.

Ἐκ τῆς κλίνης δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ αὐτὸν εἰμὴ πλαγίως· ἐφαίνετο μόνον παρεῖα πλαταμῶδῆς ὄθεν ἐξεῖχεν ἠ ὄξεια ἄκρα ῥινὸς ὡς ῥύγχος ἴθους, ἠ ἄκρα τῆς σφοδρῆς καὶ τὸ τέταρτον ἐνός ζεύγους διόπτρων.

Ἀλλ' ἠ Κλάρη δὲν ἠδυνῆθη νὰ ἰδῇ πάντα ταῦτα. Ἡ πείνα εἶχεν ἐξυπνήσει αὐτήν.—Ἐθεσὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ φλεγομένου στήθους αὐτῆς λέγουσα.

—Ὡ θεέ μου! πόσον πάσχω!

Ὁ φέρων τὸ εἰς τέταρτον σχῆμα βιβλίον ἀνὴρ, ἐκαμψε σελίδας τινὰς τοῦ βιβλίου του, ὅπερ ἦτο ὁ πρῶτος τόμος τῶν Τοξικολογικῶν Τεχνῶν, καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν κλίνην περιστῶν ὀλόκληρον τὸ ἄξιον ἀγγλῆς πρόσωπον τοῦ κυρ Ράουλης, τοῦ φαρμακοποιῦ.

—Ὡ! διάβολε! ἀπεκρίθη—Ὡ! διάβολε! παιδί μου! πῶς πάσχομεν εἰ... Λοιπὸν πιπίν' ἂν, θὰ ἔχωμε γίατρο... καὶ περιφροῦ γίατρο.

—Φομί! ἐψυθῆρισε ἠ Κλάρη, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, κύριε, ὀλίγον φομί!

—Τά, τά, τά! εἶπεν ὁ Ράουλης φομί! κῆρη μου! δὲν δίδομεν ἔτσι φομί εἰς τοὺς ἀρρώστους μας.

Αἱ ἰδέαι τῆς Κλάρης συνεδέθησαν ὀλίγον τὴν στιγμὴν ταύτην ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ ποῦ ἦτο καὶ νὰ μάθῃ ἀλλ' ἠ φωνὴ της ἐξέλιπε.

Ὁ δὲ Ράουλης λαθῶν ὑπὸ μάλῃ τῶν τῶμον τῶν Τοξικολογικῶν Τεχνῶν προσήγγισεν εἰς τὴν κλίνην κρατῶν τὸν λύχνον εἰς χεῖρας.

Ἡ Κλάρη ἐκλείσει τοὺς εἰς τὸ σκότος συνειθίσαντας ὀφθαλμούς αὐτῆς. Ὁ Ράουλης ἐθεώρησεν αὐτὴν ἐπ' ὀλίγον.

—Εἶναι πολὺ δυνατὴ ὅσο γιὰ ἐνὰ κορίτσι! εἶπεν ἐπὶ τέλους μετὰ πεποιθήσεως—εἶναι πάρα πολὺ δυνατὴ!... Εἶμαι βέβαιος ὅτι μικρὰ δόσις λαοῦντανο μὲ δυσκολίαν θά...

Διέκοψε τοὺς λόγους τοῦ μαιδίου.

—Τά, τά, τά! ἐπανάλαβεν ἀνοῦθῶν τοὺς ὄλους—μὰ καὶ τὸ λαοῦντανο εἶναι ἀπὸ τὰ παλαιά... Ποῦ νὰ πάγω νὰ γυρῶ τὸ λαοῦντανο!... Ἄ! ἐπιθυμοῦσα νὰ δοκιμάσω τὴν ἐφεύρεσί μου σὲ κανένα... Τρία δευτέρω, πέντε τρίτα καὶ ἐνὰ μέρος!...

Τὰ γέλια τῆς Κλάρης καθίσταντο λευκά, καὶ τὰ βλέφαρά της ἐστρεμον.

—Ὡ! δὲ ἀνεβόησεν ὁ κυρ Ράουλης θέτων ἐν τῷ θυλλακίῳ τοῦ μικρῶν σκελῆν ἠν εἶχε λάβει ἐκ τῆς θήκης της, καὶ τὴν ὁποίαν ἐψῆγεν ἀπὸ τινῶν λεπτῶν μετὰ πατρικῆς στοργῆς· νὰ εἰς τὸ παιδί θὰ ἔλθῃ κρίσις... Ἀδὲ εἶναι τοῦ γίατροῦ δουλειά.

Κεφ. ΚΘ.—Ἐγερσις.

Ἐπῆρχουσι πράγματα τὸ ὅποια ὁ κάλαμος δὲν δύνανται νὰ περιγράψῃ. Εἶπομεν τὰ ἀκούοντα ἵνα ὁ ἀναγνώστης ἐνηύσῃ ἠ συμπεράνη ὁποία ἦτο ἠ διαγωγή τοῦ δόκτωρος Μούρης παρὰ τὴν κλίνην τῆς Κλάρης Μακ-Φαλάνης. Δὲν ἠρχετο παρ' αὐτῆ ἵνα ἐπιδαψιλεύσῃ εἰς τὴν ἀγωνιώσαν τὰς ἀνακουφίσεις τῆς ἐπιστήμης του ἠρχετο ἵνα ἐκτελῇ παρὰ μὲ κίνδυνον νὰ φωνεῖσθαι αὐτήν. Ἡ δὲ ἐκφρασις ἠν ἐνταῦθα μεταχειριζόμεθα εἶναι μετριωτάτη, καὶ δὲν προσάπτει ἀρετὰ σφοδρᾶν κατηγορίαν. Τῶντι δὲ ὁ δόκτωρ ἐθεώρει τὸν θάνατον τῆς Κλάρης οὐχὶ ὡς ἀμφίβολον, ἀλλ' ὡς βέβαιον, καὶ τῶντι, διότι παρέστη πρὸ τῆς κλίνης ἔχων ἀποκεκαλυμμένον τὸ πρόσωπον.—Ὁ δόκτωρ Μούρης ἦτο ἀνὴρ φρόνιμος. Πράττων οὕτω ἀπέναντι τοῦ θύματος του, ἔσπερε νὰ ἦναι βεβαιότατος περὶ τῆς ἐγερσιθίας αὐτοῦ.

Εἶδομεν παριστῶμενον ἐν Ἀσθίνῳ μεταπεπρασμένον τι δράμα, ἐν ᾧ βασίλισσα τῆς Γαλλίας, —βασίλισσα ἀπόκρυφος, —ἀφαιρεῖ τὴν προσωπίδα της ἐνώπιον τοῦ ἀνδρῆς ὅστις διέφθειρεν αὐτήν. Ἀλλ' ὅπισθεν τοῦ ἀνδρῆς τούτου ἐπικεῖται ξίφος. Διὰ τῆς μίαις χειρὸς ἠ βασίλισσα ἀποκαλύπτει τὸ πρόσωπον, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας, κἀμνει νεμίαι καὶ τὸ ξίφος τὸν φονεῖ.

Ὁ δόκτωρ Μούρης κατεδίκασε τὴν Κλάρην, καὶ ἠ τοῦ θανάτου αὐτῆ ποινὴ ἦτο ἀμετάκλητος. Ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ ἠ βεβαιωμένη ζωὴ αὐτῆς ὅσον χρόνον ἀπῆττον πρὸς τὰ πειράματα τοῦ Μούρης, ἔπειτα δέ...

Ὁ δόκτωρ Μούρης διήλθεν ὄλην τὴν νύκτα παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς Κλάρης Μακ-Φαλάνης. Καθ' ἠν στιγμὴν ὁ Ράουλης προσεκάλεσεν αὐτόν, τὸ δυστυχὲς κοράσιον κατεῖχετο ὑπὸ σφοδρᾶς

νευρικῆς προσβολῆς. Ὁ δόκτωρ μετεχειρίσθη ἐπασαν τὴν ἱκανότητα τῆς πολυχρανίου πείρας του. Ἰνα σώσῃ αὐτὴν δὲν ἐχρειάζοντο τασαῦται προσπάθειαι. Ἀλλ' ὁ Μούρης δὲν ἠθέλε νὰ τὴν σώσῃ.

Περὶ τὴν πρῶτην εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐν ᾧ ἔγραψε ταχέως ἐπὶ τοῦ χάρτου σημειώσεις τινὰς.

Ἡ Κλάρη ἐκοιμάτο γλυκῶν καὶ ἠσυχῶν ὕπνον. —Τί νὰ τὴν κἀμωμεν, ἠρώτησεν ὁ κυρ Ράουλης ἀναλογιζόμενος τὸ νέον αὐτοῦ σκεῦασμα.

—Πρέπει νὰ ἐπιφέρωμεν ἄλλα συμπτώματα, ἀπεκρίθη ὁ δόκτωρ σκεπτόμενος. Ἡ παρεμβῶσα νύξ ἦτο πάλυτιμος—νύχταριστήθη... Ἀλλὰ δὲν διαγινώσκω ἐπ' αὐτῆς εἰμὴ ἐν μέρος τῆς ἀσθενείας τῆς μίαις Τρέβωρ.

Σκεφθεῖς δ' ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐπανάλαβεν.

—Εἶπε νὰ φέρουν τὴν κλίνην της εἰς τὸ μαῦρον δωμάτιον, Ράουλη. Τοῦ λοιποῦ θὰ ἔχη ἀνάγκη καὶ ἀδικάτου ὕπνου... ἐκ διαλειμμάτων ἀνοίγει τὴν ὄλην, καὶ ἐξῆπνα τὴν αἰσινῶδες.

Ὁ Ράουλης ἐξῆλθεν.—Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἠ Κλάρη ὑπεβλήθη εἰς τὴν βάρβαρον ἐκείνην τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν οἱ ἄρχοντες τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας ἐπέβλασαν ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ Ναοῦ ἐπὶ τοῦ δυστυχῆς υἱοῦ τοῦ Λουδοβίκου τῶν Βαυρβόνων. Καταβαλλομένη ὑπὸ βαρέως καὶ ἀκατασκέτου ὕπνου, ἐξυπνῶτο ἐντρομος, περιοδικῶς ὑπὸ τῶν ἠγῶν τρομαρῶς φωνῆς ἠχοῦσας ὑπερ τὴν κεφαλήν της, διότι ὁ κυρ Ράουλης ἐξετεῖλε τὰς πράξεις του ἐν συνειδήσει, καὶ εἶχε προσηυθευθῆ σάλπιγγα.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἠ Κλάρη κατήγγισεν εἰς τὴν ἀπαιτουμένην κατάστασιν πρὸς νῆα πειράματα. Ἡ δαψιλῆς καὶ βωμάλια αὐτῆς φύσις ἐντελῶς παραλυθεῖσα οὐδεμίαν διετήρει δύναμιν. Πρὸς δὲ τούτοις ἠ εὐαισθησία τῶν νεύρων της καταντήσασα μέχρις ἐπιληψίας, ἠρεθίζετο εἰσέτι, ἠρεθίζετο ἀκατάπαυστως ὑπὸ τῆς σκληρᾶς ἐνοχλήσεως τῆς περιοδικῆς ἐξυπνήσεως αὐτῆς.

Ἀλλ' ἠ ἀσθένεια τῆς μίαις Τρέβωρ μετεβλήθη ὀλοτελῶς, ὡς εἶδομεν. Ἀπέναντι τῆς ἀγνώστου ταύτης ἀσθενείας ὁ δόκτωρ Μούρης ἔμεινεν ἐκπληκτος. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ παραγάγῃ αὐτὴν ἐπὶ τινος ἄλλης οὐδὲ νὰ τὴν πολεμήσῃ ἐπὶ τῆς μίαις Τρέβωρ. Ἐπ' ὀλίγον ὁ δόκτωρ ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνασχολῆται περὶ τῆς Κλάρης, ἠτις καθίστατο ἀνωφελῆς εἰς αὐτόν, καὶ ἀσῆκεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ κυρ Ράουλης, ὅστις διήρσε τὸν κληρὸν τῆς ἀργίας τοῦ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν Τοξολογικῶν του Τεχνῶν.

Ἐν οἰκίῳ τῶπω θέλομεν ἰδεῖ ἂν ἠ περίστασις αὐτῆ ἦτο ἀνακούσις διὰ τὸ δυστυχὲς κοράσιον.

Ἡδὴ γινώσκομεν τὴν ἔνδειαν ὁ δόκτωρ Μούρης ὁμιλῶν εἰς τὸν μαρκιστὸν δὲ Ρίο-Σάντον περὶ νέων συμπτῶματων καὶ τῆς τρομαρῆς κρίσεως ἠν ὕπεστη ἠ μίαις Τρέβωρ. Ἡ συνδιάθεσις αὐτῶν καὶ τὰ συμβάντα ἀτινα προηγήθησαν αὐτῆς συνεδέθησαν τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας καὶ ἠν ὁ φράγκικος Πέρισθελ

καί ἡ μίση Τρέβωρ συνητήθησαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς λαίδης Στευάρτης

Πρὸ εἰκοσι τεσσάρων ὥρων ἡ Μαρία κατείχετο ὑπὸ καταλήψεως. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Μούρης ἐξήντησε πάντα τρόπων, τὸν ὁποῖον προσέφερον αὐτῷ αἰ. βαθεῖαι γνώσεις καὶ ἡ πολυχρόνιος πείρᾳ του.

Ἐπειρήθη νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων διὰ πειραμάτων παρὰ τοὺς κανόνες τῆς ἱατρικῆς ἐσχημάτισε συναυλίαν διὰ τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενῶς, διότι συγγραφεῖς τινες διισχυρίζονται ὅτι ἡ μουσικὴ εἶναι ἐνεργητικωτάτη εἰς τὰς τοιαύτας καταστάσεις. Φεῦ! δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀπελπίσωμεν τοὺς ἀξιοτίμους συγγραφεῖς, οἵτινες συντάσσει μικρὰς μελοδραματικὰς κωμωδίας, ἀλλ' ἡ μουσικὴ ὡς ἱατρικὴν μέσον δὲν ἐπιτυγχάνει εἰμὴ ἐν τῷ κωμικῷ μελοδραματι. Ἐν αὐτῷ ἱατροῦσαι τὴν πυρροσύνην δι' ἄσματος, τὸν πυρετὸν διὰ μονωδίας αὐλοῦ, τὴν χολέραν διὰ ποικίλου ἤχου ἀρμονικῆς σάλπιγγος.

Τοῦτο εἶναι εὐφυστάτον.— Ἀλλὰ πολλὰκις καταρῆσθημεν τὴν φόρμιγγα τοῦ Δαβὶδ, καὶ τὴν ὑποχονδρίαν τοῦ Σαούλ, οἵτινες βεβαίως ἐγενεῖν αἰτίαι ὄλων τῶν φλυαριῶν τούτων.

Ἡ ἀσθένεια τῆς Μαρίας ἀντίστατο ἐπιμόνωσιν. Οἷαν εἶδομεν αὐτὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς λαίδης Στευάρτης, τοιαύτη εἶχε μείνει, ἔχουσα πρόσωπον λευκὸν καὶ ἀκίνητον, ὀφθαλμοὺς σταθεροὺς καὶ λάμποντας ὡς ὁ κρύσταλλος, μέλη τεταμένα, καὶ γὰρ σιν ἀγάλατος.

Παρ' αὐτῇ εἶχεν ὑπάγει ὁ δόκτωρ Μούρης ἐγκαταλιπὼν τὸν μαρκέσιον. Οὐδεμίᾳ μεταβολῇ ἐπῆλθεν εἰς τὴν κατάστασιν τῆς μίση Τρέβωρ ἰπὸ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐπισκέψεως. Ἡ Ἀρτεμὶς Στευάρτη καὶ ἡ λαίδη Καμβέλλη, αἵτινες δὲν ἀπεχωρίζοντο ἀπ' αὐτῆς, ἦσαν ἐν ἀπελπίσει. Ὁ δόκτωρ κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ δὲν ἀπερίσθη εἰς τὰς ἐρωτήσεις των, καὶ ἐξῆλθε διατάξας ἀσημαντὸν τι ἱατρικὸν, ἐξ οὗ οὐδ' αὐτὸς ἤλπιζεν οὐδὲν ἀποτέλεσμα.

Ἐλλὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐν Ὁδῷ Οὐίμπολ, ἐκάλει τὸν Ράουλην ὡς καὶ τὴν προτεράιν, καὶ καθὼς τότε, ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τῆς Κλάρης.

—Μὰ τὴν πίστι μου, ἀπεκρίθη ὁ Ράουλης, πρέπει νὰ κτυπήσῃ κανεὶς τὸ σίδηρον ἐνώσω εἶναι ζεστό, καὶ νὰ παρατηρῇ τὴν ζωντανὴν φύλα ὅσο βιαστῇ ἡ ζωὴ. Ἡ ζωὴ πάγει, κύριε! ἀν θέλετε νὰ κτυπήσῃτε τὸ σίδηρον, πρέπει νὰ κάμνῃτε γρήγορα διότι κρούνει.

—Φαίνεται κανὲν νέον σύμπτωμα;

—Ναί, ναί... βέβαια, κύριε, φαίνεται ἓνα νέον σύμπτωμα... καὶ αὐτοῦ θὰ φανῇ ἓνα ἄλλο ἀκόμη... ὅτι ἔστι ἀποθνήσκουσα!

—Ζῆ ἀκόμη, δὲν εἶναι ἔτσι; εἶπεν.

—Ναί δὲ... κομμάτι... εἶναι λυγοθυμημένη... τὴν ἐξελιγοθυμοῦσα σὰν μ' ἐφωτίζετε... Πηγαίνω πάλι.

Ὁ δόκτωρ ἐλάβετο αὐτὸν τοῦ βραχίονος κατ' ἄν σιγῆν ἀπεμακρόνητο.

— Ἀρσέ τὴν, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἑταίμασε τὴν βαλταϊκὴν στήλην... τὴν μεγάλην.

Ὁ Ράουλης ἐθεώρησεν αὐτὸν ἐκπληκτος. — Ἐπειτα δ' ἐξῆλθε ψιθυρίζων.

—Τά, τά, τά! τί νοστιμάδαίς! Ἦμπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πῶς θὰ κάμωμεν καὶ πόμπη εἰς τὴν μικρῇ.

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα καθ' ἣν ὁ μαρκέσιος δὲ Ριο-Σάντος εἶχε διατάξει νὰ τὸν ἐξυπνήσωσιν εἶχε σημαίνει. Ὁ ἰππότης Ἀγγελος Βέμβος ἀνέλαβε ταύτην τὴν φροντίδα, καὶ εἰσῆλθε διὰ τοῦτο μέγρι τοῦ δωματίου τοῦ λαίρδου, ἐν ᾧ εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ὁ Ριο-Σάντος.

Οὗτος ἦτο εἰσέτι ἐπὶ τῆς ἔδρας ἐφ' ἧς ἐγκατελίπομεν αὐτόν. Ἀμα ἤγγισεν αὐτὸν ὁ Βέμβος, ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' ἐκλεισεν αὐτοὺς πάραυτα.

—Τόσον γρήγορα ἐψύθησε καταπαπονημένος. — Ἀγγελε, ὁ ὕπνος οὗτος μὲ κατέβαλε.

—Ἦσυχάσατε ὅπως πρέπει ὥρας τινὰς, πιστεύσατέ με, μυλόρδε, εἶπεν ὁ Βέμβος, ὅστις ἐθεώρει μετ' ἀνησυχίας καὶ νύκτας στοργῆς τὸ κεκμηκὸς πρόσωπον τοῦ μαρκεσίου— αὐριοῦ δύνασθε νὰ ἀκαλάητε τὸ ἔργον σας...

Ὁ Ριο-Σάντος ὕψωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν νέον Μελιταῖον καὶ ἐμειδίασεν εὐμενῶς.

—Τὸ ἔργον μοι ἐπανελάβετε ἀσθενῶς— εἶσαι ὀξυδερκής ὡς Ζηλότυπος γυνή, Ἀγγελε... Γινώσκεις τὰ πάντα ἀν καὶ οὐδέποτε μὲ ἐρωτᾷς... Ἐνώσω ἡ παρουσία σου εἶναι ἀνωφελὴς δὲν φαίνεσαι, ἀλλ' ἐν ὥρᾳ κιδύνου εἶσαι παρών...

—Μὰ τὴν τιμὴν μου, δὴν Ἰωσή, ὑπέκρουσεν ὁ Βέμβος, σὰς θυμῶν ὅτι οὐδ' ἔγχοις ἀδικαίτου περιεργείας ἐνυπῆρχεν εἰς τὸ αἶσθημα, ὅπερ μὲ παρκαίνει νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὕμᾱς.

—Καὶ δὲν τὸ ἠξέυρω! ἀπάντησεν ὁ Ριο-Σάντος τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα τὴν ὁποῖαν ὁ Βέμβος ἐβλήψε μετὰ δειλίας— ὅταν δὲν ἔχη τις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰμὴ ἓνα μόνον φίλον, Ἀγγελε, τὸν γνωρίζεις καὶ τὸν ἐκτιμᾷ. Τῇ ἀληθείᾳ καθ' ἣν σιγῆν ἔπεσα ἐκ τῆς κενώσεως συνθλίψεως τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου σὲ ἐνεθυμήθη. Ἀόριστός τις ἐλπίς διῆλθε τὸ πνεῦμά μου... καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτὸν ὁ καλὸς μου Ἀγγελος ἴσως ἐπαγρυπνεῖ...

—Ὁ μυλόρδε! εἶπε θλιβερῶς ὁ Βέμβος, εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν θέσιν μου...

—Ἦκουσα τὰ πάντα, ἐνῶ ἤμην ἐξηλωμένος ἐδῶ... Ἦξέυρω ὅτι ἀπὸ πολλοῦ παρεφύλακτες... Πόσον εὐγενῆ καὶ τρυφερὰν καρδίαν ἔχεις, Ἀγγελε!... Ὅσακις ἀναμνησθῶ τὴν ἀφοσίωσίν σου, νομίζω ὅτι ὁ θεὸς μὲ ὑπερασπίζεται καὶ μοι ἐπιφυλάττει τὴν νίκην.

Ὁ Βέμβος ἠρθῆρα ἐκ μεγαλοφροσύνης. Ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ ἀπήγγαξε τὸν ἰπποτικὸν ἐκείνον ἐν θουσιασμῶν, ὃν διεγείρει ἐν τῇ πιστῇ καρδίᾳ τοῦ στρατιώτου ὁ ἐπικινὸς προσφίλους ἄρχοντος.

—Διότι ὁ θεὸς σὲ ἀγαπᾷ, Βέμβε, ἐπανελάβε

ὁ μαρκέσιος, οὗτινος τὸ μειδίαμα ἐπεκαλύφθη ὑπὸ μελαγχολίας— μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ θεοῦ δὲν ὑπάρχουσιν αἰσθητικαὶ ἐκείναι αἰτίαι ἀποκρύπτουσι τὸν οὐρανόν... Ἐγὼ... ὅτι ἐγὼ, προσέθηκεν αἴφνης μετὰ παραφορᾶς, —ἐπεθύμουν ἀντὶ ὕλου τοῦ αἵματός μου νὰ κρατῶ τὸ πολεμικὸν ξίφος μου δι' ἀμοκόντου χαιρὸς ὡς τῆς ἰδικῆς σου, νεαρὰ φίλε μου! τότε ἤθελον εἶδῃαι ἰσχυρός!...

Ὁ Ἀγγελος ἴσαστο σιωπηλὸς μετὰ σεβασμοῦ.

Ὁ δὲ Ριο-Σάντος ἐπανελάβε μετριάζων τὴν φωνὴν αὐτοῦ, ὅτις κατέστη γαλήνιος καὶ βαθεῖα.

— Ἀλλὰ καὶ πάλιν εἶμαι ἰσχυρός... Ἐπειτα δὲ ἀν τὰ ἔργον ἄναι ἄξιον, πρὸς τί ἐνδιαφέρει ἡ χεῖρ ἡμῶν ἐκτελεῖ αὐτόν... Αἰ ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος τῆς μεγάλης χάριτος τοῦ θριάμβου, τὸ γινώσκω ὁ Μωυσῆς εἶχεν ἀμαρτήσῃ ὁ θεὸς δὲν ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ θέσῃ τὸν πόδα του εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας... ἀλλὰ τὸ ἐδειξεν αὐτὴν μακρόθεν τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του τῷ Μωυσῆς ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Μωαβ, ἀλλὰ πρὶν κλεισθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶδον τὴν γῆν Χαναάν.

Συσταυρώσας δὲ τὰς χεῖρας μετ' ἐμπαθοῦς ζέσεως.

— Ἄς ἀποθάνω, ὦ θεέ μου! ὦ! ἄς ἀποθάνω! ἐξηκολούθησε λέγων— ἀλλ' ὡς ὁ Μωυσῆς, τὸ βλέμμα ἔχων ἐπὶ τοῦ ἐπιτευχθέντος σκοποῦ... ἄς ἀποθάνω εἰς τὰς ἀγάλας τῆς νίκης... ἄς ἀποθάνω ἐπὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων, ἀλλὰ τὸ τελευταῖόν μου βλέμμα ἄς ἴδῃ λάμπουσαν μακρόθεν τὴν αὐγὴν τῶν ὡραίων ἡμερῶν τῆς πατρίδος! Νὰ ἀποθάνω! ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω, ἐὰν μόνον τὸ βάρος τοῦ πτώματός μου ἀρκῇ νὰ κατακοντρίψῃ τὴν Ἀγγελίαν ἠττηθείσαν, καὶ ἡ ψυχὴ μου παρατιούσῃ τὸν κόσμον τούτον χαιρετήσῃ ἐν παραφορᾷ τὸ ἀναγεννώμενον βασίλειον τῆς Ἰρλανδίας!

Ὁ Βέμβος ἀφῆκε φωνὴν ἐκπλήξεως.

—Τῆς Ἰρλανδίας! εἶπε, τῆς πατρίδος!... Σινάρε, σινάρε! ἐφώνησεν καλῶς ὅτι ὁ κατὰ τῆς Ἀγγελίας πόλεμος ὡδὸν ἦτο νόμιμος πόλεμος.

Ὁ Ριο-Σάντος καταβίβασε τὰς μακρὰς βλεφαρίδας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀκτινοβολούντων ὑπὸ ἐλαυσισμοῦ ὀφθαλμῶν του, καὶ ἐφάνη ἐπὶ μίαν στιγμὴν παραδεδομένο εἰς ὑψηλὰς σκέψεις.

— Ἀγγελε, εἶπε μετ' ἄλλοιαν τοσοῦτον μελιχίως ὡστε ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἐξῆγει τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν λόγων του, ἀν τις ἄλλος ἐκτός σου ἐγίνωσκε τὰ ἡμῶν τῶν ἴσων γινώσκεις, ἤθελα τὸν φρονεῖσαι... Ἀλλὰ μετὰ σοῦ καὶ τῶν ἄλλων ὑπάρχει ἄβυσσος, καὶ ἀνοίγω τὴν καρδίαν μου ἐνώπιόν σου μὴ φοβούμενος προδοσίαν ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης μου... Καὶ νῦν ἡ ἀδελφός μου ἀν ἦσα, δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω τι περισσότερο, διότι τὰ μυστικά μου εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἡ ἐπιτυχία ἀποκαλύπτει ἢ ὁ θάνατος σφραγίζει ὑπὸ τὸν λίθον τοῦ τάφου.

—Εὐχαριστῶ, ἐψύθησεν ὁ Ἀγγελος, εὐχαριστῶ, μυλόρδε! Ἄγνωστος τὸν βίον σας, ἀλλὰ γινώσκω τὴν γενναίαν καρδίαν σας. Ὅτι γνωρίζω... καὶ γνωρί-

ζῶ ἐλάχιστά!... μοὶ ἐμποεῖ θαυμασίων καὶ σέβας... Ἄ! εἰσθε Ἰρλανδοί! Ὁ νικῆσατε, μυλόρδε, καὶ εἶθε νὰ μὲ ἀγαπάτε τοσοῦτον ὥστε νὰ μοὶ δώσητε τὸ μέρος μου εἰς τὸν κίνδυνον!

—Τὸ μέρος σου εἶναι ἐσομῶν, σινάρε ὁ Ἀγγελε Βέμβε, ἀπεκρίθη ὁ μαρκέσιος μὲ ὕφος σοβαρῶν.

Πρὸ πολλοῦ ἐλπίζω εἰς σέ, κατὰ τὴν νόσον σου.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ νέου Ἰταλοῦ ἐξήστραψεν. Ἐρώτησεν τις προσῆλθεν εἰς τὰ χεῖρα αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ μαρκέσιος ἀνεχέτισεν αὐτὸν διὰ νεύματος.

—Ὁ Βέμβος τὴν πρώτην θέσιν κατὰ τοῦ πυρὸς Ἀγγελε, ἐπανελάβε μειδίαν ἀλλὰ δὲν ἐφθάρσμεν εἰσέτι ἐκείν... Ἐσπυλλογίσθη ἐπὶ ἐπιθυμίας καὶ με συνοδεύσῃ σήμερον, ἐπὶ νόσον σου ἔτι ἓνα νεύμα.

Ὁ Ἀγγελος προσέκλινεν ἀκούσας τὸν νεῦμα.

—Στείλέ μοι τὸν ἔρεβον, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ μαρκέσιος. Εἶμαι εἰσέτι ἀσθενής, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναπληρώσωμεν τὸν ἀπολεσθέντα κερδόντα σου.

Ἀμα ὁ Ἀγγελος ἐξῆλθεν, ὁ μαρκέσιος ἐπροσπάθησε νὰ σηκωθῇ. Ἡ ἀσθένειά του ἦτο σφόδρῃ μεγάλη. Τρεῖς ἐδοκίμασε καὶ πάλιν κατέπεσε βαρέως ἐπὶ τῆς ἔδρας. Τέλος δὲ κατώρθωσε νὰ σταθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του, καὶ προὐχώρησε κλονιζόμενος πρὸς τὴν κλίνην, τῆς ὁποίας τὰ καταβεβιβάσμενα παραπετάσματα ἀπέκρυπτον τὸν ἄγκυον Μαν-Φαρλάνην.

Ὁ λαίρδος ἐκοιμάτο βαθεῖως.

Ὁ ταλαίπωρος ἀδελφός! ἐψύθησεν ὁ Ριο-Σάντος— καὶ αὐτὸς πάσχει διότι μὲ ἠγάπησεν!...

— Ἄ! πόσον ἔσπευσα νὰ νικήσω διὰ νὰ ἔχω τὴ δικαίωμα τοῦ ν' ἀποθάνω!

Κρότος βημάτων ἀνήγγειλε τὴν εἰσόδον τοῦ Ἐρεβου εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Ὁ Ριο-Σάντος ἀφῆκε καὶ κατέπεσαν τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης τοῦ ἄγκυου, καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ὁ ἔρεβος ἦτο ὁ μικρὸς ἐκεῖνος Αἰθίοψ τὸν ὁποῖον εἶδομεν ὑπηρετοῦντα ὡς γραφεῖον τῶν ὡραίων Ἐδομάρον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς τετραγώνου οἰκίας τῆς Κορμηγίλλης. Ἦτο περίπου δεκατεσσάρων ἐτῶν, καὶ τὰ θαυμαστά μέλη του ἐφαίνοντο ζωηρότατα ὑπὸ τὸ ἐβενώδες περιβάλημα αὐτῶν, μὴ ἔχοντα οὐδὲν ἄλλο κάλυμμα εἰμὴ σάλινον ἐξ ἐρυθροῦ κασμερίου, ἐρριμμένον ἐν εἶδει μανδύου περὶ τὸ σῶμά του.

Ὁ Ριο-Σάντος εὗρεν αὐτὸν ὄρθιον καὶ ἀκίνητον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου του.

—Βάλε νὰ πῶ! εἶπεν ὁ μαρκέσιος ἀστειρολογῶν ἐπὶ τῶν ἀναγλύφων τοῦ γραφείου του.

Ὁ ἔρεβος ἔλαβε μικρὴν κλειδίον κρεμάμενον εἰς τὸν λαιμὸν αὐτοῦ διὰ μεταξωτῆς ταινίας, καὶ ἠνέωξε θαυμαστὸν λιθοκόλλητον κιδώτιον, ὅπερ ἔκειτο ἐπὶ τινος τῶν βαθυῶν κλιμακωτῆς. Ἐκ τοῦ κιδωτίου τούτου ἔλαβε κρυστάλλινον ποτήριον καὶ ἠμιπεπληρωμένον φιάλην. Ἐχυσεν ὕδωρ ἐν τῷ ποτηρίῳ, καὶ ἀνέμειξε δύο σιγῶνας ἐκ τοῦ ἐν τῇ φιάλῃ ἐμπροσχομένου ὕγρου. Τὸ ὕδωρ ἐκαλύφθη ὑπὸ ἀναθραζόντων φισαλίδων καὶ κατέστη χρυσοειδές.

Ὁ Ριο-Σάντος εἶπεν ὀλίγον.

— Πάγει καλά, επανέλαθεν. — Ο θαλαμηπόλος μου δε έτοιμάση τὰ ενδύματά μου.

Καθήςας δὲ ἐκένωσε τὸ ποτήριον. — Ὅτε δὲ μετὰ ἐν λεπτόν ἠγέρθη πάλιν, πῦρ ἀναφαίνεται ἐπὶ τοῦ πρὸ ὀλίγον ἐσθραμένου βλέμματός του, καὶ αἷμα ὑπὸ τὸ λεπτόν δέρμα τῶν παρειῶν αὐτοῦ. Τὸ ὄραϊον ἀνάστημά του ἠγέρθη ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ αὐτοῦ. Διευθύνθη μὲ πόδα σταθερὸν πρὸς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ὅτε μετὰ τινα λεπτὰ ἐξήλθεν ἐνδεδυμένος μετὰ τῆς εὐγενούς ἐκείνης κομψότητος, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομά του κατέστη συνώνυμον, δὲν ἤθελες ἰδεῖ τὸν πρὸ ὀλίγου ἄνθρωπον, τὸν ἀσθενῆ τὸν ὑποκύψαντα ὑπὸ τὸν κόπον καὶ τὸν πυρετὸν ἐπτά νυκτῶν ἀγρυπνίας. Ἦτο πάλιν ὑπερήφανος Ῥιο-Σάντος, ὁ βασιλεὺς τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου στρατοῦ, ὅστις περιφέρεται ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Δυτικοῦ Ἀκροῦ ἢ το ὁ πρῶτος κατὰ τὴν καλλονὴν ἱππότης, καρδιόπορος ἀπαράμιλλος, καὶ αὐτὴ ἡ μνήμη τῶν κυριῶν τῶν ὁποίων ἡ ἐρωτικὴ ἡλικία εἶχε παρέλθει, ἦτο προκατειλημμένη ὑπὲρ αὐτοῦ, ἦτο ὁ ἦρωσ τοῦ ἐρωτος. Ἦτο ὁ ἡμίθεος εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου δλόκληρος ἡ καλλωπιστικὴ νεολαία συνήρχετο, συνεσωρεύετο καὶ συναθροίετο ἀποτελοῦσα ἐμφυχον κρηπίδα τῆς δόξης του.

Ἦτο δὲ καὶ ὁ ἡμέτερος Ῥιο-Σάντος, ὁ ἀνὴρ ὁ ἀτάραχος ἀπέναντι τῶν παραφύρων ἐχθρῶν του, ὁ ἰσχυρὸς ὑπὸ τὸ καταθλιπτικὸν βᾶρος τῶν ἰδεῶν του. Ἐξωγοινοῖτο πάλιν, καὶ τὸ μέτωπόν του ἠκτινοβόλοι. Ἦτο δὲ τὴν μετριαζομένην ἀστραπὴν τοῦ βλέμματός του ὑπῆρχε πλῆθος ὑποσχέσεων καὶ ἀπειλῶν.

Ὁ ἱππότης Ἀγγελοσ Βέμβος ἔτεινε αὐτῷ τὴν χεῖρα ἵνα τὸν βοηθήσῃ νὰ ὑπερβῇ τὸ χαμηλὸν βᾶθρον τῆς ἀμάξης, πρὸ τῆς ὁποίας ἐκράκινον σφοδρῶς τέσσαρες μεγαλοπρεπεῖς ἵπποι.

Ὁ Ῥιο-Σάντος ἐθεώρησεν αὐτὸν μειδιῶν. Ὁ Βέμβος ὅστις εἰσέτι δὲν εἶχε παρατηρήσει αὐτὸν, ὠπισθοδρόμησε καταληφθεὶς ὑπὸ δειλίας καὶ θαυμασμοῦ τοσοῦτον ὑπέρμετρον καὶ ἀκαταδάμαστον δύναμιν εἶδεν ἐν τῷ πρὸ ὀλίγου ἐξησθενημένῳ ἐκείνῳ σώματι!

— Ὡ! δὸν Ἰωσή! εἶπεν, ὅ,τι καταβάλλει τοὺς βρωμαλεωτάτους ἀνθρώπους παρέργεται ἐφ' ὑμῶν μὴ ἀφίνον οὐδὲ ἴχνη... Σὰς εἶδον ἀποθνήσκοντα... καὶ ἤδη εἶσθε φαιδρὸς, εὐκίνητος, ἱκανὸς νὰ καταφρονήσῃτε καὶ ἄλλους κόπους, καθ' οὓς ἐγὼ ἤθελον καταβληθῆ ὡς παιδίον... Ἡ ψυχὴ σας λοιπὸν διχυράττει διὰ τὸ καταβεβλημένον σῶμά σας τοὺς θησαυροὺς τούτους τῆς ὑπερἄνθρωπου βρωμαλεωτάτος;

Ὁ Ῥιο-Σάντος ἐμειδίασε πάλιν, καὶ δι' ἐνὸς πηδήματος ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἀμάξης. Ὁ δὲ Βέμβος ἐπανελάθεν ἀποτεινόμενος πρὸς ἑαυτὸν καὶ μὲ τὸνον προληπτικῆς πεποιθήσεως.

— Θέλετε νικήσει, μυλόρδε, θέλετε νικήσει!

Τὸ λιθόστρωτον ἀντήχου καλυπτόμενον ὑπὸ σπινθήρων — ἔπειτα δὲ ἡ λαμπρὰ ἀμάξῃ προῦχῶ-

ρως χαρίεσσα καὶ ἐλαφρὰ, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, περίξ τῶν ἀφύλων δένδρων τῆς πλατείας, καὶ εἰσῆλθε καλπαζόντων τῶν ἵππων εἰς τὴν πλατείαν ὁδὸν τῆς πλατείας Γροσθενόρης.

Κεφ. Α'. — Οὕτε ἡ Μισσαλίρα οὕτε ἡ Μαγδαλινή

Ἡ ἀμάξῃ τοῦ Κ. μαρκεσίου δὲ Ῥιο-Σάντου διήλθε τὸν Πράσινον Περὶβόλον, ὅθεν διὰ τὸ ψῦχος καὶ τὴν οὐμίχλην ἐφευγον ἤδη οἱ περιπατοῦντες, ἐπέρασε παρὰ τὴν Πικαδίλλην, ὠρμησεν εἰς τὴν Ὀδὸν τοῦ Ἀντιβασιλέως καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ Οἴκου Βαρνούδη.

— Μετὰ ἐν τέτταρον ἐπανερχομαι, Ἀγγελε, εἶπεν ὁ μαρκέσιος πρὶν καταβῆ. Ἀς περιέρχεται ἡ ἀμάξῃ εἰς τὴν ὁδὸν διὰ νὰ μὴ τὴν βλέπωσιν ἰσταμένην πρὸ τῆς θύρας τῆς λαίδης Ὀφελείας.

Ἡ κόμισσα τοῦ Δερβῆ ἦτο μόνη καὶ κατείχετο ὑπὸ θλιβερωτάτων σκέψεων. Ἦγνόει τὸ δλέθριον ἀποτέλεσμα τῆς συνεντεύξεως τοῦ Φράγκου καὶ τῆς μίς Τρέβωρ, ἀλλὰ καὶ ἡ ὀδυνηρὰ ἐντύπωσις ἦν διετήρει διὰ τὴν πράξιν τῆς προτερίας δὲν ἤρκει νὰ παραγγάγῃ ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ προσώπου αὐτῆς τὰ ἴχνη τῆς πικρᾶς ἀθυμίας.

Ἦτο ἐντεθαμμένη ἐν τινι θερμῇ ἔδρᾳ ἀπέναντι τοῦ σβεννυμένου πυρὸς, οὐτινος αἱ τρέμουσαι λάμψεις μετεκίνουν τὴν σκιὰν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς, καὶ παρεμύρρουν πολλακίς διὰ παραδόξων συστροφῶν τὴν βαθεῖαν μελαγχολίαν ἣτις ἦτο ἡ ἀληθὴς αὐτῶν ἐκφρασις.

Ἐνίοτε αἰφνιδίως ἀκτινοβολία ἐλάμπρυνε τὸν ἀκίνητον ὀφθαλμὸν τῆς, καθιστώσα ἄμα ζωροτέραν τὴν λάμψιν τῶν ὀφρύων τῆς, καὶ δεικνύουσα αὐτὴν ὡς καταληφθεῖσαν ὑπὸ αἰφνιδίου ὀργῆς ἄλλοτε δὲ ἡ φλόξ καταπίπτουσα ἐσκόλαζε τὰ ἄκρα τοῦ ὄραϊου αὐτῆς στόματος καὶ ἐχάραττεν ἀορίστως τὰ σημεῖα τοῦ μειδιάματος.

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ μελαγχολικοῦ ἐν γένει τούτου προσώπου οὔτε εὐθυμία οὔτε ὀργή. Ἡ λαίδη Ὀφελεία ἐπασχε, καὶ βαρυνθεῖσα νὰ καταπολεμῇ πρὸ τοσοῦτου χρόνου τὸ πάθος αὐτῆς, δὲν ἐφρόντιζε πλέον νὰ ἀνθίσταται κατ' αὐτοῦ.

Ἀφῆκεν ἑαυτὴν παραφερομένην ἐπὶ τῆς κατωφερείας τῶν θλιβερῶν ἰδεῶν τῆς. Ἡ ψυχὴ τῆς ὑπέκουσα παρηκολούθει αὐτᾶς πανταχοῦ ἔπου εὐχαριστοῦντο νὰ ὀδηγῶσιν αὐτὴν ἠλίψεις καὶ φόβοι ἐπῆρχοντο ἀλλεπάλληλοι ἠλίψεις καὶ φόβοι ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τῆς καρδίας ταύτης, ἦτις ἐβαρύνθη νὰ πάλῃ, καὶ ἔκλαιε τὸ παρελθὸν τῆς διατελοῦσα ὑπὸ ἐσπερημένον πάσης εὐθυμίας παρὸν, καὶ δὲν ἐβλεπεν οὐδεμίαν παρηγορίαν ἐν τῷ μέλλοντι.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐστάθμιζε τὴν πράξιν τῆς προτερίας. Ἠθέλησε νὰ παρεμβάλλῃ πρόσκομμα μεταξὺ τῆς Μαρίας Τρέβωρ καὶ τοῦ Ῥιο-Σάντου, διότι οὗτος τῇ εἶχεν εἰπεῖ ποτε ὅτι ἀποτυχῶν παρὰ

τῇ Μαρίᾳ ἤθελε προσέλθει εὐτυχῆς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς.

Εἶχε μὲν εἰπεῖ τούτο, ἀλλ' ἡ Ῥιο-Σάντος ἠδύνατο νὰ ἀποτύχῃ, ὑπῆρχον προσκόμματα τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνατρέψῃ.

Ἡ λαίδη Ὀφελεία ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐν τῷ κόσμῳ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκριθῆ βεβαίως εἰς τὴν διπλὴν ταύτην ἐρώτησιν. Τὸν Ῥιο-Σάντον ἐθεώρει αὐτῇ ὡς Θεόν.

Ἀλλὰ καὶ τοὶ κατεχομένη ὑπὸ τῶν ἀσυνεπῶν ἀνευροπολήσεων τῆς φαντασίας, αἰφνης ἐφοβεῖτο δεινῶς περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Θεοῦ τούτου. Οἱ φόβοι τῆς ἀπέδιδον αἰφνης εἰς αὐτὸν τὰ ὄραϊα ἀνθρώπου, καὶ κατηράτο ἑαυτὴν ὡς παραδοῦσαν τὸ μυστικόν του, — τὴν ζωὴν του; — εἰς τὴν διάκρισιν ἐχθροῦ, διότι ἐν τῇ παραφορᾷ αὐτῆς ἐξεμυστηρεύθη τὸ δλέθριον ἐκείνο μυστικὸν εἰς τὸν ἀντίπαλον τοῦ μαρκεσίου, τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον ὅστις ἐπροσπάθει νὰ τὸν καταστρέψῃ δι' ὁποιοῦδήποτε μέσου! Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο γενναῖος. Ἐγίνωσκε τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐκρινῆ καρδίαν του ὡς ἱππότη τοῦ ἀρχαίων χρόνον — ἀλλ' οὗτος ἠγάπα, ἠγάπα φλογερῶς καὶ ἐξ ὅλης ψυχῆς του. Καὶ αὐτὴ ἦτο γενναία, καὶ αὐτὴ ἦτο εὐκρινής! Καὶ ὁμοῦ εἶχε παραβιάσει τὴν ἔρκον τῆς, τὸν ὁποῖον τὸσάκις ἔκαμεν εἰς τὸν Ῥιο-Σάντον, τοῦ νὰ ἀποσιωπήσῃ τὴν ἀξιολύπτου τύχην τῆς ἱππότητος δὲ Οὐέβερ.

Ὁ ἔρωσ εἶναι ὡς ἡ φιλοδοξία κατασιγάσει τὴν συνείδησιν, καὶ ἐπιβάλλει πέπλον λήθης ἐπὶ τῶν ἱερωτάτων ὑποσχέσεων.

Ἄν ὁ Φράγκος Πέρσηβλ ἐλησημόνει! ἂν ἀδικησῇ τις!...

Ἡ λαίδη Ὀφελεία δὲν ἐτόλμα νὰ ἀποπερατώσῃ τὴν εὐδιάθετον ἐκφορὰν τῆς τρομερᾶς ταύτης ὑποθέσεως. Δὲν ἔκλαιε πλέον ἄλλὰ τὸ χαριέν σῶμά τῆς συστελλόμενον περὶ ἑαυτὸ, καὶ μένον ἄφωνον, ἐφαίνετο θέλον νὰ ταφῇ καὶ κρυφθῇ ἐν τῷ βάθει τῆς εὐρυχώρου ἔδρας.

Πόσον λυπηρῶς μετενόει, καὶ πόσον ἐθεώρει ἑαυτὴν ἐνοχον!

Ὅτε ἡ Ἰωάννα, ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς, ἀνήγγειλε τὸν Μαρκέσιον δὲ Ῥιο-Σάντον, πάσαι αἱ θλιβεραὶ αὐτῆς ἰδέαι ἀπέπτησαν ὡς ἐκ μαγείας. Ἡ γέρθη ἀγαλλιῶσα, παρηγορημένη, καὶ προῦχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλὰ δὲν προῦχώρησεν εἰ μὴ ἐν βῆμα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ, ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ἠγάπα τοσοῦτον ἐνθέρμως, εἶχεν ἐπικρεμάσει τὴν ἀτυμίαν ἢ τὸν θάνατον. Κατέπεσε δὲ πάλιν ἐν ἀθυμίᾳ ἐπὶ τῆς ἔδρας αὐτῆς.

Ὁ Ῥιο-Σάντος εἰσῆλθε καὶ ἠσθάνθη τρέμουσαν τὴν χεῖρα, τὴν ὁποῖαν ὕψονε μέχρι τῶν χειλέων του ἵνα ἐπιθέσῃ ἐπ' αὐτῆς φίλημα.

Ἡ συγκίνησις αὐτῆς τῆς κομῆσεως ὑπῆρχε κολλητικὴ. Ὁ Ῥιο-Σάντος καταληφθεὶς ὑπὸ παραδόξου συγκλίσεως τὴν ἀφῆκεν νὰ καταπέσῃ μὴ πλησίστας αὐτὴν εἰς τὸ στόμα του, καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τῆς λαίδης Ὀφελείας ἐν τῶν βλεμματῶν ἐκεί-

νων, ἅτινα ὑποβάλλουν εἰς ἔρευναν τὰς ἀσθενεῖς ἢ ὑποδεδουλωμένας καρδίας.

Ἡ Ὀφελεία εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πεταπεινωμένους, ἀλλὰ διὰ τῶν κλειστῶν βλεφαρῶν τῆς ἠσθάνετο τὸ βλέμμα τοῦτο καταθλίβον αὐτὴν βαρέως. Ἐφαίνετο ὅτι ἡ συνείδησις τῆς διεπεράσθη πέραν ὑπὸ τῆς ἀδιαλλάκτου καὶ ἀφώνου ταύτης ἐξετάσεως.

Ὁ Ῥιο-Σάντος συνωφροῦσθη ὀλίγον. Εἶδε δάκρυον καταρρέον διὰ τῶν βλεφαρῶν τῆς Ὀφελείας. — Ἐμαθεν ὅ,τι ἤθελε νὰ ἠξέυρη, ὅ,τι ἐφοβεῖτο μήπως μᾶθη.

Λαθὼν πάλιν τὴν χεῖρα τῆς κομῆσεως ἐπέθηκε ψυχρὸν φίλημα ἐπ' αὐτῆς, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Ὡ! μυλόρδε! μυλόρδε! ἀνεβόησεν ἡ Ὀφελεία, τῆς ὁποίας τὰ συνεχόμενα δάκρυα κατερρέουσαν ἀσθένως μὴ μὲ ἀφίνετε οὕτω!

Ὁ Ῥιο-Σάντος ἐστάθη. Τὸ βλέμμα του ἦτο πλῆρες πάθους καὶ συμπαθείας.

— Δὲν μετανοεῖται πικρῶς; εἶπεν. Ὡ! τὸ πιεσῶ, κυρία μου, ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐπανορθώσῃτε διὰ πάσης θυσίας τὴν ἀπερίσκεπτον πράξιν σας...

— Διὰ θυσίας τῆς ζωῆς μου, μυλόρδε! διέκοψε τοὺς λόγους αὐτοῦ ἡ Ὀφελεία συτταυρούσα τὰς χεῖρας καὶ ὑψούσα πρὸς αὐτὸν βλέμμα ἰκεταυτικόν.

— Τὸ πιστεύω, δυστυχῆς Ὀφελεία, τὸ πιστεύω, ἐπανελάθεν ὁ Ῥιο-Σάντος. Εἶσθε καλὴ, καὶ μὲ ἀγαπάτε... Αἱ θλίψεις σας εἶναι εὐκαρινεῖς... ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνακαλέσῃ τις λεχθέντα λόγον.

— Τὰ ἠξέυρετε λοιπὸν ὅλα; ἐψιθύρισεν ἡ κόμισσα.

— Τὰ ἐφοβούμην ὅλα, μυλαίδη! ἀλλὰ δὲν ἤξευρον οὐδὲν. Ὑμεῖς ἐπροδύθητε... Ἄλλοτε ἦσθε τόσον εὐθυμος, ὅτε ἠρχόμην! Τὸ μειδιάμά σας ἦτο τόσον ἀφελὲς καὶ εὐθυμον!... Σήμερον, μὲ ὑποδέχεσθε μὲ δάκρυα...

Ἐσιώπησε δὲ, καὶ ἔπειτα ἐπανελάθεν ἀπαράγωγος.

— Τὸ δυστύχημα τοῦτο εἶναι μέγα, κυρία μου!

— Πῶς! ἀνεβόησεν ἡ κόμισσα ἐν ἀπελπισίᾳ, ὁ κίνδυνος λοιπὸν ἐπικεῖται, καὶ ἡ ζωὴ σας!...

— Ἡ ζωὴ μου! διέκοψεν αὐτὴν ὁ Ῥιο-Σάντος μειδιῶν θλιβερῶς. — δὲν πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μου, κυρία μου... Ἀλλὰ δὲν ἤρκει ὁ θάνατος τοῦ Κ. Οὐέβερ!...

Ἡ κόμισσα ἠσθάνθη τὰ δάκρυά τῆς ζηρηνόμενα ἐπὶ τῆς φλεγόμενης παρειᾶς αὐτῆς.

— Ὡ! μυλόρδε! ἐψιθύρισεν ἐντρομος — νομίζω ὅτι σας ἐννοῶ.

— Μὲ ἐνοεῖτε, μυλαίδη... ἡ ἀδικησίᾳ σας κατεδίκασεν ἄνθρωπὸν τινα, ἀλλ' ἐμὲ οὔτε ὑμεῖς οὔτε ἄλλος δύναται νὰ μὲ καταδικάσῃ!

Ἡ Ὀφελεία ἠγέρθη καὶ προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας του.

— Ἐλεος, δὸν Ἰωσή! κάμπετε ἔλεος πρὸς αὐτόν! εἶπεν.

Ὁ Ῥιο-Σάντος λαβόμενος αὐτὴν τῆς χειρὸς ἐκάθησε παρ' αὐτῆς.

— Δυστυχῆς Ἐστέλεια! ἐπιθυμοῦσε πόσας λύπας σοὶ προὔξνησεν ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρωσ σου! Εἴσαι ἡ εὐγενεστάτη καὶ ὠραιότατη τῶν γυναικῶν τῶν ὀποίων τὴν ἀνάμνησιν διετήρησα... Σὺ ἀγαπῶ ὅσον ἄλλοτε, περισσύτερον ἢ ἄλλοτε, κυρία μου, καὶ οὐθεὶς θέλει εἰπεῖ ὅτι εἰς μάτην ἐκλινες τὸ γόνυ ἐν νότιόν μου... Κάθησαι εἰς τὸ γραφεῖόν σου καὶ λάβε κονδύλιον Ἐστέλεια, ἵνα γράψης πρὸς τὸν ἀξιότιμον Φράγκην Πέρσηθλ.

— Ἡ κωμῆσα ὑπέκυψε πάραυτα. Ὁ δὲ Ρίο-Σάντος προσελθὼν ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐστίριματός τῆς ἑδρας αὐτῆς.

— Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς εἶπω καθαρῶς ὅτι ὁ Πέρσηθλ σὺ δὲν δύνασαι νὰ φοβῆθῃ παρ' ἐμοῦ, ἐπανελάβε— Τὸ ἐπιθυμῶ, κυρία μου, διότι αἱ ἐλάχισται ἐπιθυμίαι σὰς ἐπιβάλλονται εἰς ἐμὲ ὡς αἱ διαταγαὶ δεσπότητος... Ἀλλὰ δὲν ἀνῆκω εἰς ἐμαυτὸν, καὶ ὅ,τι σὰς φαίνεται ὡς θέλησι μου δὲν εἶναι οἱμῆ ὁ προσφισμός μου... Δὲν ἤναγκασθην ποτὲ νὰ ἐγκαταλίπω τὴν γλυκαῖαν ἐκείνην ζωὴν, τὴν ὁποίαν διηγῶν πλησίον σὰς... Γράψατε, σὰς παρακαλῶ.

Ἡ κλιδὴ Ἐστέλεια ἐθύβισε τὴν κάλαμον αὐτῆς, ἐν τῷ μελανοδοχείῳ, καὶ ὁ μαρκέσιος ἐξηκολούθησε λέγων.

— Γράψατε εἰς τὸν ἀξιότιμον Φράγκην Πέρσηθλ ὅτι αὐριοὶν τὸ ἐσπέρας θέλετε περιμένει αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς σὰς, πρὸ τοῦ θεάτρου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, κατὰ τὴν γωνίαν τῆς Ὀδοῦ τοῦ Δουκός... Αὐριοὶν τὸ ἐσπέρας τὴν ἐνάτην ὥραν.

Ἡ Ἐστέλεια ἔγραψε ταῦτα.

— Καὶ θὰ ὑπάγω πρὸ τοῦ θεάτρου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἠρώτησεν.

— Ἡ ἐμαξὴ σὰς, μυλκίδη, ἀλλ' ὄχι καὶ ὑμεῖς.. ἐγὼ θὰ δαγθῶ τὸν Φράγκην Πέρσηθλ.

Ἡ Ἐστέλεια ἐστράφη ταχέως, καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Ρίο-Σάντου βλέμμα ἔρφαινον ἀνησυχίαν.

— Σὰς ὑπόσχομαι ὡς εὐγενῆς, εἶπεν ὁ μαρκέσιος ἀποκρινόμενος εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο, — ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Πέρσηθλ δὲν θέλει βλαφθῆ... Ἐπιγράφατέ το, κυρία μου, διότι ὁ καιρὸς μὰς εἶναι πολὺ τιμος.

Ἡ κλιδὴ Ἐστέλεια ἐδίσταζεν εἰσέτι ἐνθυμουμένη τὸν ἱππότην Ἰε Οὐέβερ.

Ἐνῶ εἰσέτι ἐδίσταζεν αὐτὴ, ὁ Ρίο-Σάντος παρστήρησε τὸ ὠρολόγιον, καὶ ἔλαβε τὸν πῖλόν του κείμενον ἐπὶ τινος ἐπίπλου.

— Κυρία μου, εἶπεν ὑποκλίνων, χρεὸς ἰσχυρότατον δύναται μόνον νὰ με βιάσῃ νὰ ἀναχωρήσω τοσοῦτον ταχέως... Φαίνεται ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ σκερθῆτε ἀσέβητα. Αὐριοὶν μοὶ ἀναγγέλλετε τὴν θέλησίν σὰς... Σὰς εἶπον τὸ μόνον μέσον τοῦ νὰ σώσητε τὴν ζωὴν τοῦ ἀξιότιμου Φράγκην Πέρσηθλ.

Ταῦτα δ' εἰπὼν ἐξῆλθε, καὶ ἡ Ἐστέλεια ἔμεινε σὺννοος. Βεβαίως εἶχε σοβαρὰ αἰτία σκέψεως. Αἱ ὄραι παραπλήθον ἀνεπαισθήτως, καὶ τὸ σῆμαντρον τοῦ ὠρολογίου ἐξέπεμψε δις τὸν χρότον τῶν μεταλλικῶν δονησίων του, καὶ δὲν ἐξήγαγεν αὐτὴν τῆς ἐνειροπολήσεως τῆς.

Ἡ κλιδὴ Ἐστέλεια ἐσκέπτετο περὶ τοῦ κινδύνου τοῦ Φράγκην Πέρσηθλ.

Ἡ κλιδὴ Ἐστέλεια ἦτο μὲν μεγαλόφυγος γυνή, ὅ,τι γενναῖον, εὐαίσθητον, καὶ ἀγαθὸν δύναται νὰ περιλάβῃ ἡ καρδίη ἦτο ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, ἀλλ' ὁ πάσχων ὑπὸ ἔρωτος δι' ἑαυτὸν μόνον συλλογίζεται. Ἡ Ἐστέλεια εἶχε ἰλασμονήσασθαι τὴν ἐπιστολὴν αὐτῆς, καὶ παρεδίδοτο εἰς τὰς πολυαριθμοὺς ἀναμνήσεις προσφιλεστάτου παρελθόντος.

Ἐπὶ τέλους δεξιόβησεν αὐτὴν ἡ ἡμιτελής αὐτῆς ἐπιστολή. Αἱ ἀναμνήσεις τρεῖς ἔχον συναγορεύσει ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς, ἀλλὰ μὲν μεγάλην ἐπιφαισίαν ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τοῦ μαρκέσιου, διότι ὑπέγραψε πλέον τὴν ἐπιστολὴν ἄνευ διαπραγματοῦ, ἔγραψε τὴν ἐπιγραφὴν, καὶ ἔβλεψεν αὐτὴν ἐν τῷ παχυδρομικῷ κιβωτίῳ τῆς, ὅθεν ἡ Ἰωάννα ἔμαλλε νὰ τὴν λάβῃ τὴν ἐπιδοσάν.

— Οἱ ἀδικοὶ καὶ ὀβρισκοὶ αὐτοὶ διασταχμαί, ἐψιθύρουν, οἱ διαταχμαὶ οὗτοι ἀπομακρύνουσιν αὐτὸν ἀπ' ἐμοῦ... Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σπουδαχοῦσαι καὶ ὁ Κ. Οὐέβερ ἀπέθανε ξιφῆρος... Ἄ! ἀλλὰ ἡ μονομαχία αὐτῆ ἦτο παράδοξος, ὡ θεέ μου...

Ὁ Ρίο Σάντος πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐπανελθεῖ εἰς τὴν ἀμαξίαν αὐτοῦ. Ὁ Βέμβος παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του καθ' ἣν στιγμὴν ἐκάθητο ἐπὶ τῶν μεταξωτῶν προσκεφαλαίων ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς, καὶ ὅταν ὁ ἠνίοχος ἠρώτησεν ὁποῖαν διεύθυνσιν ἔμαλλε νὰ λάβῃ, ὁ μαρκέσιος ἀπεκρίθη φερβόλων.

— Δὲν ἤξεύρω.

— Ὅ, ἐπανελθόμεν βεβαίως εἰς τὸν Ἰρλανδικὸν Οἶκον, εἶπε τότε ὁ Ἀγγελοῦ.

— Ὅχι... ὄχι... ἐπρόθερον ὁ μαρκέσιος, οὐτινος ὄνομα ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ σοβαρῶν σκέψεων. — Ὅ, εἰσέλθωμεν πάλιν ἀρχὰ εἰς τὸν Ἰρλανδικὸν Οἶκον Ἀγγελοῦ.

Ἐπειτα δὲ στραφείς πρὸς τὸν ἠνίοχον προσέθηκεν μετὰ σταθερότητας.

— Εἰς Κορνιχίλλην, εἰς τὴν ἀποθήκην Φάλασων.

Ἡ ἀμαξία ἐκινήθη πάραυτα.

— Ἀγγελοῦ, ἐπανελάθεν ὁ Ρίο-Σάντος μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης, ὁμίλεις περὶ κινδύνων... ὁ κινδυνὸς ἐπῆλθεν.

Ἐπὶ καλλίτερον μυλόρδει ἀνεβόησεν ὁ Βέμβος— μὰ τοὺς προστάτας μου τοὺς ἀγίους ἀγγέλους, ἐπὶ καλλίτερον!

Ὁ μαρκέσιος ἐκίνησε βραδέως τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ! εἶπεν, ἐν δὲν ἔχων τὰς εἰς ταύτας ἡμέρας!... Ἄλλ' ἴσως ἄλλαι εἰργάσθησαν δι' ἐμέ. Θὰ τὸ μάθω. Ἡ μυστικὴ ἀλληλογραφία μου μὲ περιμένει ἐν τῷ ἐμπορικῷ καταστήματι... Ὅπως δῆποτε, ἡ στιγμὴ ἐπῆλθεν Ἀγγελοῦ. Μία λέξις πρόφερα θεία ἀσέπτως... Μηδέποτε ἐμπιστεύθητι τὸ μυστικόν σου εἰς γυναῖκα, Βέμβε!... Μία λέξις μέλλει νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν λύσιν.. ἀσθενῆς ἢ ἰσχυρὸς, πρέπει νὰ ἀγωνισθῶ.

— Ὅ, ἡμεῖς πλησίον σὰς, μυλόρδει εἶπεν ὁ Βέμβος μετὰ τῆς ἐνθέρμου ζωηρότητος τῆς ἀφοσιώσεως αὐτοῦ.